

**A micro-study of Greek Female Immigrants to
NZ in the 60s**
An Oral History Project

Interview Transcript

Interviewee:

Aikaterini (Kaiti) Galanaki

Interviewers:

Athina Tsoulis, Evangelia Papoutsaki

Date:

9/6/2011

Location:

Vatolakos, Chania, Crete, Greece

Additional material:

*Bio details/consent forms/photos/other supporting
documentation/transcript of interview with Stelios Galanakis – husband
of interviewee*

Transcription by Lucy Anastasiadou-Hobbs

(A0: Athina Tsoulis, A1: Aikaterini Galanaki, Ευαγ: Evangelia Papoutsaki, Σ: Stelios Galanakis)

This is file identification 3 interview with Aikaterini Galanaki, A i k a t e r i n i G a l a n a k i. This is an interview conducted in the small town of Vatolako, V a t o l a k o. A small village outside Chania, in Crete. The interview is for the Greek Women Oral History project, and the interview is Athina Tsoulis, A t h i n a T s o u l i s. Also present is co-researcher Evangelia Papoutsaki, E v a n g e l i a P a p o u t s a k i. Also present is Aikaterini's husband Stelios Galanakis, S t e l i o s. There might be some noise in the background and the refrigerator's noises too. These are three refrigerators in the kitchen.

A0 – Alright Aikaterini can you tell where were you born?

A1 – *Yes, at Chosti.*

A0 – Chosti.

A1 – *It is Chosti of Kithonia.*

A0 – Is it near here?

A1 – *Yeah.*

A0 – How far from this village?

A1 – *It should be about 25 kms from here. 25, 25...*

A0 – 10; 10. It doesn't matter. It is near.

A1 – *Yeah, it is not very far.*

A0 – And when were you born?

A1 – *'37.*

A0 – '37. 27 of December.

A1 – *December.*

A0 – Yes, and your parents. Who were they?

A1 – *My mother was from Chosti and my father from Alexandria.*

A0 – From Alexandria.

A1 – *From Egypt.*

A0 – Ah, from Egypt. And how was he found here?

A1 – *How, my father. He came here when he was little as a migrant. He came here, indeed when he was little, he was baptised Orthodox here, he grew up, met my mother and they got married.*

A0 – Was he Greek?

A1 – *He became of course.*

A0 – Ah, he became. But was he Greek?

A1 – *He was baptised here in Crete.*

A0 – But he was Egyptian? Or Greek from Egypt?

A1 – *Probably his parents were Greeks. Because his father, my father's father, was called Alexandros and his mother Katerina. So his parents must have been Greeks.*

Ευαγ – *Greeks but probaly Copts. The Christians from Egypt.*

A0 – And how old was he when he cam ehere?

A1 – *He must have been 18 years old...*

A0 – 18, did he come on his own?

A1 – *Yes, probably. On his own.*

A0 – And he comem here so to work?

A1 – *Yes, so to work. And he grew up here and met my mother.*

A0 – And why did he go to this village?

A1 – *My father? I don't know why. We never reeally asked him why.*

A0 – Yes. And what job was he doing?

A1 – *My father back then, he was a farmer, after we left and went to Chania he had a fruit and vegetable shop. Vegetable shop, he was selling fruit and vegetables.*

A0 – Groceries.

Ai - *Groceries and things like that...*

A0 - When did you leave from...Chania?

A1 - *From Chosti...*

A0 - Yes

A1 - *When did we leave from Chosti...*

A0 - From Chosti, yes...

A1 - We left from Chosti in 1940, no, in 1948. After the war.

A0 - After the war.

A1 - We left in '48. '45.

A0 - '45.

Ai - '45.

Ath - You were in Chosti when the war happened.

A1 - *We were very little.*

A0 - Yes, yes.

A1 - When we were started to grow a bit older and we had to go to school, we went to Chania. The rest of the years we lived in Chania.

A0 - And your mother...

A1 - My mother was from Chosti. Her surname was Pataki, yes...

A0 - How many children did your mother have?

A1 - *My mother, we were 5 brothers and sisters.*

A0 - 5;

A1 - *2 boys and 3 girls. 3 girls.*

A0 - And were you the youngest one amongst them? A1 - *Εγώ είμαι η τρίτη.*

A0 - The third one.

A1 - My mother's third child.

A0 - The first daughter?

A1 - No, my brother is the first, then comes a sister and then me.

A0 - Can you tell me their names?

A1 - *My oldest brother is Lefteris...*

A0 - Lefteris...

A1 - *...then it is Mairi, then it was me, next one is Makis and Sophia is the youngest one.*

A0 - Nice, what do you remember from the first years? Do you remember a lot?

A1 - Shall I make you laugh? I remember picking up greens, we were little and we were picking up greens. There was war then and there was no food and things like that. So, we were picking up greens and we were eating them even uncooked. Uncooked and sometimes we were cooking them but there was no olive oil to dress them. They were without olive oil. We were eating them even without olive oil. And without bread, we didn't even have bread.

A0 - Why didn't you have any food?

A1 - Of course we didn't have food, we had a big family and my father was working to get some money on a daily basis and we had a small garden and we were living on these. When we grew a bit older, my mother and father decided to go to Chania for better. **And it was somehow better.**

A0 - Were there Germans in your village?

A1 - Yes, yes. I remember an incident: I was very little and a truck came to Chosti and gathered all the young men over 20, they gathered them, put them on the truck and they left. I remember that, them on the truck leaving from Chosti.

A0 - Did you see that?

A1 - Yes, I remember it. And the mothers were crying and their wives were crying, all of them, they took them and they shot them. The Germans then.

A0 - Do you know why?

A1 - *Those days they were gathering people from all the villages...*

A0 - Yes, when they were killing a German...

A1 - Yes. I remember when they burnt the whole village of Skine. They burnt the whole village of Skine. They didn't leave even a single house. Because they killed a German they burnt the entire village.

A0 –So, they did...
Ευαγ – ...retaliation...

A1 – *Retaliation,indeed. I remember an incident, a German, while we were in the courtyard at our house and e was giving us bread. My mother did not allow ut to take the bread, she was afraid they might have poisoned the bread so to kill us. She did not allow ut to take the bread, even if we were going to die. We did not have a bread and it was something very valuable to us, but still my mother was not letting us having it because she was afraid that they might poison us.*

A0 –Were they coming regularly?

A1 – *The Germans? Yes, during the period they were ther, yes.*

A0 –Yes, why?

A1 – I remember the color of their clothes, that is th enly thing I remember, nothing else.

A0 –And why did they come,why did they come?

A1 – *Why they were coming οι Γερμανοί;*

A0 – Were they looking for British soldiers or New Zealand?

A1 – *It might have been also that. Yes. They were looking for Australians and New Zealanders. But we took very good care of the New Zealanders. And Stelios' father also, I do not know, Stelioscan tell you later. Stelios' father hid many New Zelanders.*

A0 – Yes!

A1 –*Yes, he helped, he took care of them, he helped them a lot, food, providing shelter for sleep, I am not sure what exactly happened, but when we went to New Zealand, Stelios had photos of these guys and we we looked up for them but we did not manage to find them. Stelios will tell you exactly hat happened on this subject.*

A0 – Yes, yes.

A1 – Yes..

A0 – We will listen to him a bit later because we have to organize the microphone so we can listen to him.

A1 – *Yes!*

A0 –And did your father help?

A1 – *My father, yes. I will tell you an incident and you will laugh. My father, the Germans came and they were searching for all the men so to execute them. And my father, I do not know, in the villages they used to have chimneys, I am not sure if you know what the chimnet is. Well, my father climbed inside the chimney so to hide himself. So the Germans came inside the house and we were sitting down by the chimney, and my father has told us not to say a thing otherwise they would killed him if they had found him. We did not say a word, the German came inside, they searched under the beds, they started screaming here and there, do I know, and finally they left. Then my father came down from the chimney. He was hidden inside the chimney. That was scary!*

A0 – Yes, yes! Was he hiding every time the Germans were coming?

A1 – *He was hiding but most of the times men did not stay at home, men did not stay because if they had found them they would have been executed.*

A0 – And where were they staying?

A1 – *Who, the Germans?*

A0 – No, the men.

A1 – *The men stayed in the mountains.*

A0 – In the mountains.

A1 – *They stayed in the mountains, yes!*

A0 – And did you use to carry food to them?

A1 – *In the mountains, and secretly our mothers, and our grandmothers, yes, secretly, they were putting food in some sacks like the one you see over there, they were loading them on their back and they were thus carrying food and water. Until the Germans left from the village.*

A0 – And how long did the Germans stay here?

A1 – *The Germans came in 1941 and they left in '44. Yes, they left in '44..*

A0 – And did they burn down the houses?

A1 – *Oh, yes, yes, yes. They were also burning the dowries of the young girls, the clothes they used to have for their dowry. They were taking their animals, they were killing the animals, they did a huge damage, yes, they did!*

A0 – In your village?

A1 – *Everywhere, in all the villages. Not only in my village. I do not know, as you were coming at Giti, if you have seen the village called Giti, they had killed 110 people there. They had killed 100 people on one side of the river, like that. They put them on one side and they killed and they were throwing them in a pit, down by the river.*

A0 – Near here?

A1 – *Yes, yes, 2 kilometres from here. Their cemetery is there. It was fearful, indeed!*

A0 – And do you remember these?

A1 – *Yes, I remember a few things, I remember. But I remember the incident when my mother did not let us take the bread to eat. They had put marmelade on the bread and she did not let us take it. We were very hungry.*

A0 – Yes, yes.

A1 – *And we were eating greens without oil but still she did not let us take the bread because she was afraid. Or biscuits, sometimes the Germans were giving biscuits to the children and she would not let*

us take them. Because she was afraid, yes. Hard years for us then, it was very difficult for people of our age then.

A0 –Yes, yes. And were you going to school or you were staying at home?

A1 –*There was not school then, there were not schools these days. After we moved to Chania we started going to school.*

A0 – And what were you doing all these years? Were you staying home?

A1 – *Yes, at home...*

A0 – And what were you doing?

A1 – *Nothing. We were just staying home.*

A0 – Were you playing?

A1 – *We were playing. We were playing with stones, we were putting stones and we were building houses, we never, we grew up without toys. We never had toys. Neither dolls, we used to cut rags and we were making dresses, with pencils we were making the colors and the faces on the dolls. Just these, we did not use to have toys then.*

A0 –And since there was no food for your mother to cook, what was she cooking?

A1 –*She was trying from here and there, my father used to have a vegetable garden, she was planting some vegetables, you know vegetables, and thus we were surviving. And if my father managed to get some job, just with that.*

A0 – And did your father use to come to see you at night?

A1 – *Yes, indeed. He was coming secretly. He was bringing something for us to eat and he was leaving again. He could not stay home. He was afraid incase he was going to get caught. He was leaving.*

A0 – And up on the mountains did they have....

A1 - *...on the mountains they were having some caves, you know what the caves are , and there, people used to hide.*

A0 – Yes.

A1 – *I remember that there is a cave in Apokorora. There is a cave there, in Yiorgos' village, yes, there is a cave there, I do not know how many people were hiding there. A lot of people were hiding there and they also had a baby with them.*

A0 – A baby.

A1 – *A baby. A small baby. .*

A0 – What kind of baby?

A1 – *Babies. 2-3 years old, less than that..*

A0 – Why did they have the baby there?

A1 – *Because the Germans were there and they were killing them. So they went to the cave to hide. But the baby was crying so the Germans heard the baby crying and they set fire in the cave and burnt everyone inside it.*

A0 – Were they killing women and children?

A1 – *Yes, yes, yes.....*

A0 – Yes. Where was that?

A1 – *It was in Apokorou, in Vafe.*

Ευαγ – Will you tell us Mr. Stelios what is the name?

A1 – *Vafe, it was in Vafe.*

A1 – Was it during the Ottoman occupation or during the war with the Germans?

Στ – Ottoman times.

Ευαγ – Ottomantime

A1 – *I though that it was during the German occupation.*

A0 – Because I have no theard that they were killing women and children.

A0 – The Turks did that.

A1 – Yes.

A0 – Different story. Ah, yes!

A1 – *But they were killing 15 years old children, there are photos, 15 yearls old and also 12 years old. Indeed, the Germans killed many children and women, yes!*

A0 – Did you see and killed person when you were little?

A1 – *No, I did not see. I did not see.*

A0 – Were you a loving family?

A1 – *Very loving. Very loving. And with my siblings. In this photograph is my brother who was killed in New Zealand. My parents are in the other photograph. We were a very loving family, indeed.*

A0 – And where are your siblings?

A1 – *My sisters are here, they came back from New Zealand. They came back and they are very well. My sisters are fine. He is the only one who passed away in New Zealand.*

A0 – And do you remember the Germans leaving when the war was over?

A1 – *I do not remember this. Yes, I do not remember it.*

Αθ – Και πως και τι ήτανε να φύγετε από τη Χωστή;

Αι – Από τη Χωστή φύγαμε γιατί δεν είχαμε, δεν μπορούσαμε να ζήσουμε εκεί πέρα. Έπρεπε να πάμε στο σχολείο. Και έτσι η μητέρα μου είχε το νομό της στα Χανιά και αφού είχε το νομό της η μητέρα μου της είπε έλα στα Χανιά και θα σου δώσω εγώ ένα δωμάτιο και δύο και να βρει ο Μανώλης, ο άντρας της να βρει δουλειά και να πάμε και στο σχολείο. Και έτσι και έγινε πήγαμε και μείναμε στον νομό της μητέρας μου λίγο και πηγαίναμε στο σχολείο έτσι ο μπαμπάς μου άνοιξε το μανάβικο και ζήσαμε και σιγά σιγά εχτίσαμε δικό μας σπίτι μετά, κάναμε δικό μας σπίτι εμείς τώρα το οποίο υπάρχει ακόμα το σπίτι μας το πατρικό το έχουμε ακόμα στα Χανιά.

Αθ – Και ποιο σχολείο πήγες;

Αι – Επήγαινα στο τέταρτο δημοτικό στα Χανιά, μέχρι, τελείωσα μόνο το δημοτικό. Και μετά πήγαινα κορδελιάστρα, ήθελα να μάθω που φτιάχνει παπούτσια. Αλλά μετά βγήκε ένα δημοσίευμα ότι παίρνουνε κορίτσια στον Καναδά.

Αθ – Α, θα φτάσουμε εκεί μετά.

Αθ – Θέλω να ακούσω πρώτα στο σχολείο, πως σου άρεσε το σχολείο;

Αι – Το σχολείο μου άρεσε αλλά δεν τα έπαιρνα τα γράμματα. Μου άρεσε να πηγαίνω στο σχολείο αλλά δεν έπαιρνα τα γράμματα καθόλου.

Αθ – Δεν σου άρεσαν.

Αι – Ναι δεν μου άρεσαν. Τα γράμματα δεν μου άρεσαν ενώ ο αδελφός μου ήταν άριστος. Πηγαίναμε μαζί στο ίδιο σχολείο πηγαίναμε εκείνος ήταν άριστος στο σχολείο. Εγώ δεν μου άρεσε το σχολείο καθόλου. Ε, και αφού τελείωσα το σχολείο είπα να πάω να μάθω μία τέχνη. Ένα επάγγελμα κάτι. Και πήγα κορδελιάστρα. Λίγο καιρό εκάθησα κορδελιάστρα και μετά ακούσαμε την είδηση

Αθ – Περιμένεις δεν έχουμε τελειώσει ακόμα.

Αι – Ναι.

Αθ – Τι θυμάσαι για το σχολείο;

Αι – Το σχολείο θυμάμαι μια φορά που επειδή δεν μου άρεσε το σχολείο είχαμε ένα τετράδιο και βάζαμε σκαλιστά, δεν ξέρω αν ξέρετε τι είναι τα σκαλιστά. Σκαλιστά είναι κάτι μικρά μικρά ζωγραφιές που τις κολλάμε στο τετράδιο.

Αθ – Α, ναι

Αι – Ναι. Αυτό είναι πως το λένε αυτό το βιβλίο; Δεν θυμάμαι πως το λένε αυτό το βιβλίο. Και η δασκάλα μου με είδε που δεν έδινα προσοχή στο μάθημα μα έπαιζα με τα παιχνιδάκια εκεί σε αυτό και έρχεται λοιπόν η δασκάλα τα παίρνει και τα πετάει κάτω από το παράθυρο. Εγώ μιλά τώρα δεν μίλησα γιατί αν θα μιλούσα θα έτρωγα και ζύλο. Και έτσι εκεί έμεινε το πράγμα. Μετά θυμάμαι και κάτι άλλο που μας φέρανε γάλα, δίνανε γάλα. Μας δίνανε γάλα για συστίο δηλαδή το πρωί επειδή πηγαίναμε 8 η ώρα και τελειώναμε 12 το σχολείο και μας δίνανε γάλα. Έτσι σε κάτι κυπελάκια μας δίνανε λίγο γάλα και αυτό ήτανε. Και μετά τελείωσα από το σχολείο, έφυγα από το σχολείο. Και πήγα στην τέχνη.

Αθ – Και όταν ήσουνα στο σχολείο, πήγαινες στο σπίτι και δούλευες στο σπίτι;

Αι – Όχι δεν δούλευα εμείς δεν είχαμε δουλειές. Τίποτα.

Aθ – Δεν είχατε; A, ναι.

Aι – *Όχι δεν είχαμε δουλειές αλλά κάναμε τις δουλειές του σπιτιού.*

Aθ – Ναι αυτό

Aι – *Κάναμε τις δουλειές του σπιτιού. Βοηθούσαμε την μητέρα μου είχαμε, μου αρέσανε πάρα πολύ τα λουλούδια και ασχολιόμουνα πολύ με τα λουλούδια. Με την αυλή, μου άρεσε πάντα να φτιάχνω τα λουλούδια, να φυτεύω λουλούδια, αυτά έκανα. Κεντούσαμε καμιά φορά. Άμα είχαμε χρήματα μας έπαιρνε η μητέρα μου κεντήματα γιατί τα παλιά χρόνια κεντούσανε οι κοπέλες. Και έκανα κεντήματα.*

Aθ – Και πότε άνοιξε ο πατέρας σου το μπακάλικο;

Aι – *Ο μπαμπάς μου το άνοιξε όταν πήγαμε στα Χανιά. Την χρονολογία που πήγαμε στα Χανιά άνοιξε ο μπαμπάς μου...την ίδια χρονολογία άνοιξε ο μπαμπάς μου το μπακάλικο.*

Aθ – Και πήγε καλά;

Aι – *Ναι πολύ καλά.*

Aθ – Που ήτανε το μαγαζί;

Aι – *Στα νέα καταστήματα. Στα Χανιά, μέσ στο κέντρο στα Χανιά. Ναι.*

Aθ – Και πήγε καλά;

Aι – *Πολύ καλά. Ναι.*

Aθ – Και χτίσατε το σπίτι πότε;

Aι – *Το χτίσαμε το σπίτι μας εμείς επήγαμε στο σπίτι μας το '48.*

Aθ – '48

Aι – *Το 1948 πήγαμε σπίτι μας.*

Aθ – Και ήτανε στο ίδιο μέρος;

Aι – *Ναι. Στα Χανιά, μέσα στα Χανιά, στα Χανιά είναι.*

Aθ – Και δεν βοηθούσες τον πατέρα σου στο μαγαζί;

Aι – *Ναι τον βοηθούσα βέβαια. Πήγαινα καμιά φορά και ο μπαμπάς θα ήθελε να κάνει καμιά δουλειά καθόμουνα εγώ και πουλούσα.*

Aθ – Σου άρεσε αυτό;

Aι – *Ναι πολύ. Πάρα πολύ ναι.*

Aθ – Όμως δεν ήθελες να καθήσεις στο μαγαζί με τον πατέρα σου;

Aι – *Όχι δεν ήθελα να καθήσω γιατί δεν ήτανε αρκετή η δουλειά για να είμαστε 2-3 άτομα μέσα μόνο ο μπαμπάς μου ήτανε. Αλλά ο μπαμπάς μου είχε πολλούς φίλους και τον εβοηθούσανε. Επειδή ξέρανε ότι είμαστε και 5 παιδιά. Ήτανε πολύ καλός ο μπαμπάς μου, πάρα πολύ καλός άνθρωπος ο μπαμπάς μου και*

πηγαίνανε πολλοί και παίρνανε τα καρπούζια, τα μαναβικά τους, όλα, το ένα το άλλο, προτιμούσανε τον μπαμπά μου.

Αθ – Και τα αδέρφια σου;

Αι – Τα αδέρφια μου πηγαίνανε σχολείο.

Αθ – Ο πρώτος αδελφός σου

Αι – Ο πρώτος μου αδελφός ήτανε φαρμακοποιός και ήτανε στην δουλειά του ας πούμε, ασχολήθηκε με την φαρμακευτική δεν ασχολήθηκε καθόλου με εμάς στο σπίτι.

Αθ – Τι άνθρωποι ήτανε οι γονείς σου;

Αι – Οι γονείς μου, ο μπαμπάς μου ήτανε πάρα πολύ καλός άνθρωπος. Και η μαμά μου ήτανε, ήσυχοι άνθρωποι. Ήσυχη οικογένεια. Πολύ καλή οικογένεια ήτανε. Ήσυχοι άνθρωποι, η μαμά μου ήτανε πολύ νοικοκυρά, πάρα πολύ νοικοκυρά ήτανε και μας έλεγε πολλές φορές θέλαμε να παίξουμε τώρα σαν παιδιά και μας έλεγε δεν θα παίξετε θα'ρθείτε εδώ να δείτε πως κάνω το μπουρέκι ή πως κάνω τους ντολμάδες. Θα καθήσετε εδώ μπροστά να βλέπετε. Και όντως που παντρευτήκαμε ξέραμε πολλά πράγματα από τους γονείς μας.

Αθ – Και είπες ότι τελείωσες το δημοτικό και δεν ήθελες να πας...

Αι – Δεν ήθελα να συνεχίσω γιατί δεν έπαιρνα τα γράμματα. Με 5, όλο με 5 και με 6 πέρασα τα σχολεία.

Αθ – Ήθελες να μάθεις πως θα κάνεις παπούτσια;

Αι – Παπούτσια ναι. Μου άρεσε αυτή η δουλειά, πάλι στα Χανιά.

Αθ – Ναι;

Αι – ναι στα Χανιά.

Αθ – Και δούλεψες...

Αι – με μία κοπέλα. Μία κοπέλα ήξερε καλά την δουλειά και εγώ ήμουν βοηθός.

Αθ – Ναι

Αι – Και μου έδειχνε σιγά σιγά πως να κάνω το ένα, είχα προχωρήσει πάρα πολύ καλά.

Αθ – Ναι

Αι – Αλλά μετά που άκουσα για το φεύγα τα παράτησα όλα.

Αθ – Και τι άκουσες;

Αι – Άκουσα ότι κάτι κοπέλες φεύγουνε για το εξωτερικό. Και λέω και εγώ να φύγω. Ο μπαμπάς μου αντίδρασε πάρα πολύ, πάρα πολύ, ο μπαμπάς μου δεν ήθελε να φύγω αλλά είχαμε πολύ φίλο μας και του λέει γιατί δεν την αφήνεις την κοπέλα να φύγει, μπορεί να βοηθήσει και τα άλλα σου τα παιδιά. Και όντως έτσι έγινε.

Αθ – Και εσύ ήθελες να φύγεις, πως το έβαλες στο νου σου;

Α1 – Τι να κάθομαι να κάνω εδώ;

Α1–Αφού ο μπαμπάς μου ήτανε φτωχός. Τότε εκείνα τα χρόνια έπρεπε να δώσεις προίκα για να παντρευτούν τα παιδιά έτσι; Οι κοπέλες για να παντρευτούνε έπρεπε να δώσουν ή σπίτι ή χρήματα. Εμείς είμαστε φτωχοί δεν είχαμε τίποτα.

Αθ – Και το ήξερες αυτό εσύ ότι δεν θα έχεις προίκα;

Α1 – Βεβαίως και το ήξερε αφού ήξερα ότι ο μπαμπάς μου δεν είχε να μας δώσει ούτε σπίτι ούτε λεφτά. Λέω και εγώ αφού είναι να φύγω γιατί να μην φύγω.

Αθ – Και πόσω χρονών ήσουνά όταν άκουσες για...

Α1 – Πρέπει να ήμουνα 17, 18 χρονών.

Ευαγ – Και που το είδατε;

Α1 – ΠΟυ το είδαμε, μια γνωστή μου έφευγε. Μία κοπέλα έφευγε και πήγε στον Καναδά. Λοιπόν λέω και εγώ εντάξει αφού φεύγει θα πάω και εγώ. Πήγα λοιπόν και έφτιαξα τα χαρτιά μου, κρυφά από τον μπαμπά μου γιατί ο μπαμπάς μου δεν με άφηνε να φύγω και όταν του είπα του μπαμπά μου να φύγω μου λέει 'όχι δεν θα φύγεις'. Ε, και τυχαία λοιπόν έτυχε ένας φίλος μας, του μπαμπά μου φίλος στο σπίτι μας. Και του λέει μα μην κόβεις την τύχη της κοπέλας. Άστηνε να φύγει μπορεί να είναι τυχερό και για τα άλλα παιδιά. Τέλος πάντων τον πίεσε τον πατέρα μου ο φίλος μας και έφυγα.

Αθ – Και τι ήξερες για έξω;

Α1 –Όταν...Ναι, τίποτα.

Αθ – Τίποτα.

Α1 – Όταν πήγα στην Αθήνα, είχε γραφείο στα Χανιά και όταν πήγα στο γραφείο στα Χανιά για να γραφτούμε λέει πάμε στον Καναδά, θα πάτε στον Καναδά, στο Μόντρεαλ. ΟΚ, πάμε. Και πήγαμε μερικές κοπέλες από τα Χανιά αλλά όταν πήγαμε εσυμπληρώθηκε ο αριθμός που θέλανε τις κοπέλες για τον Καναδά και λένε δεν παίρνουνε άλλες κοπέλες για τον Καναδά. Μόνο στην Νέα Ζηλανδία θα πάρουνε αλλά στην Νέα Ζηλανδία ο καιρός είναι πάρα πολύ κρύο, έχει βροχές, αέρηδες και τέτοια, λοιπόν σας προειδοποιούμε ότι έχει πολύ κρύο.

Αθ – Έχει πολύ κρύο, πιο πολύ από τον Καναδά;

Α1 –Ναι

Ευαγ – Από το Μόντρεαλ

Α1 –Κρύο και βροχές πολλές μας είπανε. Εγώ όμως είχα αποφασίσει να φύγω και λέω ότι και να'ναι θα φύγω. Και μας εξήγησε η κοπέλα πως είναι το κλίμα στην Νέα Ζηλανδία, στο μικρόφωνο βέβαια, στο μεγάφωνο τα είπε αλλά επειδή εγώ είχα στο μυαλό μου να φύγω δεν έκανα πίσω.

Αθ – Αυτό είναι interesting που λες ότι το έβαλες στο νου σου, δεν ήξερες τίποτα για έξω.

Α1 – Nothing.

Αθ –Nothing! You might have gone to hell.

Α1 – I did not know where I was going.

A0 – Why did you want to leave?

A1 – *No reason, this idea got into my mind and I wanted to leave.*

A0 – But why?

A1 – *For a better, for a better life.*

A0 – And how did you know that it was going to be better?

A1 – *Well, we went like that, by luck, we said «let's go and if it is good we will stay, if it is not, we will leave. But meanwhile you had to make a contract for 3 years.*

A0 – Yes!

A1 – *It was a 3 years contract when we applied.*

Ευαγ – 3 years, while for others it was 2.

A1 – *Yes, for us it was three years.*

Ευαγ – Mrs Kaiti, before we continue, let me ask you something, when you went to apply what kind of information did they ask from you?

A1 – *They asked for our birth certificate, for our parents, what were their political ideas, their behaviour, you know, they asked you incase they were criminals, they asked things like that. And so they gave us the application, we read all that. My parents were fine, very peaceful people, there was no problem.*

Ευαγ – So, they were doing police check, security check

A1 – *Yes, yes!*

A0 – And what did your mother say?

A1 – *My mother was not minding.*

A0 – She did not?

A1 – *She did not mind because she believed that “if you leave, you might be able to help also the other children”.*

A0 – Why...yes...why?

A1 – *Because we were poor, we were very poor people.*

A0 – But you said that the shop was doing well.

A1 – *Πήγαινε καλά αλλά ίσα ίσα για να ζούμε. Όχι παραπέρα.*

A0 – *Χτίσατε σπίτι*

Α1 – *Ναι. Χτίσαμε το σπίτι αλλά πούλησε η μαμά μου περιουσία όμως. Η μαμά μου την περιουσία της στο χωριό που είχε από τον πατέρα της πούλησε και βοήθησε και χτίσαμε το σπίτι.*

Αθ – *So, εσύ ήξερες ότι άμα έμενες εδώ δεν θα βρήκες άντρα γιατί δεν είχες προίκα.*

Α1 – *Όχι δεν κοίταζα για άντρα ήξερα ότι θα είμαστε φτωχοί άνθρωποι. Δεν με ενδιέφερε ο άντρας εκείνη την εποχή δηλαδή δεν σκέφτηκα για άντρα απλώς έβλεπα ότι είμαστε φτωχοί άνθρωποι. Και λέω να πάω*

Αθ – *Και γιατί ήθελες λεφτά;*

Α1 – *Ναι. Ήθελα να πάω, για να έχω και λεφτά και να μπορώ να ζω καλύτερα.*

Αθ – *Και όταν ήσουνα σε αυτό το seventeen τι όνειρα είχες, τι ήθελες να κάνεις με την ζωή σου;*

Α1 – *Ήθλα να δουλεύω να έχω λεφτά. Ναι να δουλεύω να έχω λεφτά. Να ντύνομαι, να έχω ρούχα, δεν είχα ποτέ μου τίποτα, δηλαδή μεγάλωσα και έγινα κοπέλα και δεν είχα ποτέ ούτε ρολόι ούτε κανένα σταυρουδάκι που να φοράμε όλες οι κοπέλες ή κάτι, ένα καλό παλτό, ένα καλό ρούχο δεν είχαμε τίποτα τότε.*

Αθ – *Και που είδες αυτά τα ωραία ρούχα;*

Α1 – *Έβλεπα άλλες κοπέλες που είχανε τη δυνατότητα*

Αθ – *Έβλεπες άλλους που είχανε ωραία και...*

Α1 – *Ναι, και λέω λοιπόν γιατί εγώ να μην μπορώ να τα κάνω.*

Αθ – *Κοίταγες ταινίες ή στο σινεμά εδώ;*

Α1 – *Πήγαινα στο σινεμά, στο σινεμά πηγαίναμε καμιά φορά στο σινεμά, ναι.*

Αθ – *Και θυμάσαι τις ταινίες που...*

Α1 – *... τις ελληνικές ταινίες. Δεν βλέπαμε ξένες ταινίες. Ελληνικές ταινίες.*

Αθ – *Ναι. Και τι ήτανε θυμάσαι;*

Α1 – *Ναι ήτανε που ήτανε ο Φωτόπουλος*

Αθ – *Αλίκη Βουγιουκλάκη*

Α1 – *Ναι η Βουγιουκλάκη, ο Καζάκος και αυτοί. Δηλαδή παλιά έργα αλλά ωραία έργα.*

Αθ – *Και εσύ είπες θέλω να πάρω λεφτά να...*

Α1 – *... ναι να ζω καλύτερα. Ήθελα όμως να βοηθήσω και την οικογένειά μου.*

Αθ – Ναι

Α1 – *I had the courage to leave and to help my family, in other words to go and work and to send money back so they could live better.*

Αθ – *And when you went, did you think that it was going to be for a few years or for ever?*

A₁ – *No, I went for only a few years.*

A₀ – *Few years.*

A₁ – *I went only for few years.*

A₀ – *For that you said to your mother “I will go for few years and I will return”.*

A₁ – *Yes, but when they have us the application to fill in, they explained to us what we were going to do in New Zealand, to be domestic girls, to be in houses. I did not go in a house, I went to a hostel where were only girls.*

A₀ – *Ah, when you went...*

A₁ – *Yes, when I went.*

A₀ – *But before you left, what job did they tell you that you were going to do?*

A₁ – *They told us that we were going to be domestic...*

A₀ – *Domestic*

A₁ – *Domestic*

A₀ – *In a home?*

A₁ – *Yes.*

A₀ – *Not in a hospital...*

A₁ – *No, they told us that we were going to hospitals...*

A₀ – *yes...*

A₁ – *...to hostels and homes. I was lucky that...I did not want to go to a house and I went straight to this hostel, and as soon as I got there, directly in the kitchen, where I was the assistant of the second cook.*

A₀ – *So, before you left, did you go to a school to get ready, somewhere to prepare you?*

A₁ – *Yes. I went for 6 months.*

A₀ – *Where?*

A₁ – *We went to get English lessons and how to be domestic workers.*

A₀ – *6 months*

Ευαγ – *It used to be more the first years.*

A₀ – *6 months, where did you go?*

A₁ – *I was in Athens.*

A0 –6 months in Athens.

A1 – *I stayed there. My brother was in Athens then, the oldest one, and I was staying with my brother. I was going to the school to learn English and domestic duties.*

A0 – Was this the first time you left from Crete?

A1 – *Yes!*

A0 – And why did not you stay in Athens?

A1 – *Because the school was there..*

A0 – Yes, but I am saying....

A1 – *Ah, to stay in Athens, oh, no! I wanted to leave, it was over. I wanted to leave overseas.*

A0 – Why?

A1 – *I just wanted to leave....*

Ath – Do you think you wanted some adventure?

A1 – *Well, probably....*

A0 –Yes...

A1 – *Yes!*

A0 – Something different.

A1 – *Yes, indeed. Yes, yes!*

A0 –And what did you know about men these days

A1 –*I knew nothing of men. Because my father was very strict, very strict.*

A0 – Yes?

A1 – *My father was very strict about boyfriends and men, so, no way we could see anyone.*

A0 – Ah, and what was he telling you?

A1 –*What, mmy father? My father was saying nothing, my mother was very strict.*

Ευαγ – She was telling to the father....

A1 – *Yes!*

A0 –Ah the father was talking to them and....

A1 – *My father was never discussing about boys and such things but my mother never allowed ut o go anywhere alone.*

A0 – Yes!

A1 – *These days we were going out either with our brothers or friends, never on our own. We were going out...*

A0 – Yes

A1 – *We never used to look at the boys, never...*

A0 – And what did your mother tell you about the boys?

A1 – *To be careful not to allow our name to be discussed, not to be heard. Because if something was heard about a girl those days it was very difficult for her to get married.*

A0 – Yes.

A1 – *So, we were staying home. In the afternoons, when we were finishing our jobs we were staying home sewing. The girls from next door and from the neighbourhood used to come, we were sitting all together sewing. We were making our dowry, as it was called.*

A0 – So, she wanted to make sure that you were a good girl so you could get married...

A1 – *But when I left, how would my mother know what I was doing overseas, eh?*

A0 – Well, we will find these things soon. So, when you became a woman here, you had your clothes, your period, whatever, did you know about these?

A1 – *Yes, yes. Yes, I knew.*

A0 – Did your mother tell you?

A1 – *Our mother had told us, yes!*

A0 – Yes. Ah!

A1 – *Yes, yes. My mother had told us. Yes!*

A0 – Ah, because many women were not told by their mothers..

A1 – *These years, no!*

A0 – Yes.

A1 – *While now they learn these things at school. The children help the children.*

A0 – How come your mother told you these things?

A1 – *Well, my mother told us «wjen you see that thing, do not be scared» and such things.*

A0 – Well done!.

A1 – *«Do not be scared, do not be afraid» and things like that....*

A0 – Yes, because other women were very scared since they knew nothing. And no one told them!

A₁ – *Yes!*

A₀ – Nice! And, so, were you seeing boys in secret?

A₁ – *Unfortunately, I did not have that opportunity!*

A₀ – Not even to look at them?

A₁ – *No, No!!*

A₀ – From your chair?

A₁ – *No, no! Well, boys were coming to our neighbourhood and they were playing music, we were sitting down listening to the music. Of course Cretan music but we were sitting next to them.*

A₀ – Yes!

A₁ – *They were staying in their courtyard and we in our own.*

A₀ – So, do you think you want to leave from Crete so to...

A₁ – *...to escape from that cruel...yes, I wanted to leave.*

A₀ – Because it was like a prison.

A₁ – *Yes, indeed it was. Truly it was like that. Yes!*

A₀ – Yes!

A₁ – *It was like being in the prison for the children these days.*

A₀ – So, it felt like freedom when you were about to leave for overseas...

A₁ – *Yes, but even when we went overseas we were very depressed to start with. I even got sick. Because when we got there and started to work, we said «now, we have no one here, neither family, nor...nothing...»*

A₀ – We have not come to that yet...

A₁ – *We have not...*

A₀ – Yes.

A₁ – *Because the difficulties start then....*

A₀ – Because we will forget them if we jump to that...

A₁ – *OK.*

A₀ – So, you went to Athens for 6 months...

A₁ – *yeah*

Ath – And what were you doing there?

A1 – *There they taught us our first English, of course we did not know English and they taught us the essentials. How to get into the bus, trains, what to ask when we want to buy something, how to ask for it, and they also taught us a few things about cooking. I did not need to learn about cooking and these things but they also taught us how to iron clothes, as if I did not know, I knew how to iron, very well indeed from our home.*

A0 – Yes.

A1 – *But many girls did not know.*

A0 – And how many girls were you?

A1 – *We were 11*

A0 – 11;

A1 – *Yes. In this group, in my group, we were 11.*

A0 – From Crete?

A1 – *No, 2-3 were from Athens. 2 were from Kalamata, from Athens there were 2-3 and the rest we were from Chania.*

A0 – From Chania. Did you know any other girls from Chania?

A1 – *No, I got to know them once we got there. I went to Athens on my own, yes!*

A0 – So, when you went to Athens, did you go on your own?

A1 – *No, I went on my own, but my brother was there. I went to Athens on my own, yes!*

A0 – and did you stay with your brother?

A1 – *Yes, I was staying at my brother's but I was going to the school. Every day!*

Ευαγ – Do you remember where was the school?

A1 – *Yes, I do, it was at 3rd September Street. I remember that!*

A0 – And was your brother like your father?

A1 – *My brother, no, very strict, extremely strict.*

A0 – You were going to school and then home....

A1 – *My route was school – home. No cinema, nothing, not outings, nothing. He was studying then....*

A0 – Yes!

A1 – *And we were not that independent financially, for ...rent, the house was not ours. We were renting and so things were a bit tight.*

A0 – Did you like the school where you were going?

A1 – *Yes, I liked English!*

A0 – Did you learn it easily?

A1 – *Yes, I learned it quite well. I learned, even though, you see, to learn English you have to learn it in the high school, you have to learn Latin so you can pick it up easily. But, well, I was very good in English, I did not have any problem.*

A0 – And did you go back to your village before leaving to New Zealand?

A1 – *Oh, yes! I surely went back. Of course, I went back.*

A0 – And how long did you stay?

A1 – *I stayed there until they called me, for about 15-20 days, I stayed in Chania and they notified me when to leave and so I left, it was 6th of August when we left from here.*

A0 – And your last day there....

A1 – *...In Chania?*

A0 – Yes.

A1 – *Well, it was a bit sad. It was very sad. But to tell you the truth we did not believe it that we were leaving.*

A0 – You did not realize it?

A1 – *Yes, I did not believe it that I was leaving. It seemed like a lie to me.*

A0 – And did they have a party for you?

A1 – *Yes, my siblings, my family also, a big dinner, food and everything. Food and drink, wine. But let me tell you something to laugh with. When I was little we had birds, chickens. Well a chicken got sick, I opened its skin, washed it and then I sewed it. And when I was leaving the chicken grew up. And the day I was leaving we slaughtered it. It was our dinner.*

A0 – How old it was?

A1 – *That's funny.*

Ευαγ – Big.

A1 – *Yes, it was big. It was about 3-4 kilos.*

A0 – **But how old it was?**

A1 – *Δεν ήτανε...τα κοτόπουλα μεγαλώνουνε γρήγορα.*

A0 – *Ναι το ξέρω.*

Α1 – *Του έραψα τη ραφή τη γούνα του, μετά του έδινα ρυζάκι και νερό και μεγάλωσε και όταν έφυγα μετά από λίγο καιρό που έφυγα το σφάζε η μητέρα μου και το έκανε πιλάφι.*

Ευαγ – *Μερικούς μήνες τώρα λέμε.*

Αθ – *Α μερικούς μήνες*

Αθ – *Α μήνες, νόμιζα χρόνια και ήθελα να πω τι κότα ήτανε αυτή.*

Α1 – *Όχι. Ήτανε κόκκορας.*

Αθ – *Και κάνατε...*

Α1 – *...το τραπέζι ναι. Αυτό το είπα για να γελάσουμε.*

Αθ – *Ναι. Και είπες ότι πήγες με πλοίο στην Νέα Ζηλανδία όχι με αεροπλάνο;*

Α1 – *Όχι με το Τοσκάν έφυγα. Με το καράβι το Τοσκάν, με Ιταλικό καράβι*

Αθ – *Τοσκάνα*

Α1 – *Τοσκάνα ναι.*

Αθ – *Και που έφυγε, από...*

Α1 – *...από την Αθήνα έφυγε.*

Αθ – *Πήγες πίσω στην Αθήνα*

Α1 – *Πήγα πίσω στην Αθήνα και πήγαμε στην Αυστραλία*

Αθ – *Και πήγες από τον Πειραιά;*

Α1 – *Στην Αυστραλία πήγε. Στην Αυστραλία καθήσαμε 8 μέρες σε ένα hostel γιατί δεν ήτανε καράβια τότε για να πηγαίνουνε συνέχεια και καθήσαμε 8 μέρες σε ένα hostel, εκεί που είναι κορίτσια*

Ευαγ – *Που στην Αυστραλία;*

Α1 – *Στο Σύδνεϋ. Καθήσαμε εκεί πέρα και μετά από 8 μέρες φύγαμε και πήγαμε στην Νέα Ζηλανδία. Πήγαμε κατευθείαν στο Ουέλλινγκτων.*

Αθ – *So, ήσουνα εσύ ένα μήνα*

Α1 – *Παραπάνω από ένα μήνα. Εμείς φύγαμε ναι, παραπάνω από ένα μήνα είμαστε.*

This is file number 4 interview with Aikaterini Galanaki continued.

Ath – *So Katerina, is it Kaiti*

Α1 – *Όπως θες.*

Αθ – *Ένα μήνα σε καράβι τι κάνατε όλο αυτό τον καιρό;*

Α1 – *Εγώ τον περισσότερο καιρό ήμουνα άρρωστη.*

Aθ – Αλήθεια;

Aι – *Yeah, με πείραζε το καράβι. Με πείραζε το καράβι, ήμουνα sick. Yeah. Και ήμουνα most of the times στο κρεβάτι.*

Aθ – Ναι;

Aι – *Ναι στο κρεβάτι.*

Aθ – Και τι πήγες στο νου σου όταν ήσουνα στο κρεβάτι;

Aι – *Ότι δεν θα ζαναδώ τους δικούς μου.*

Aθ – Νόμιζες ότι θα πεθάνεις;

Aι – *Ναι.*

Aθ – Στο καράβι;

Aι – *Όχι δεν νόμιζα ότι θα πεθάνω, αχ, λέω τόσο μακριά πάμε δεν θα τους ζαναδώ.*

Aθ – Α το κατάλαβες τώρα

Aι – *Ναι. Μετά που φύγαμε κατάλαβα και λέω αχ τι έκανα τώρα. Και τότε άρχισε το κλάμα. Κλάμα όχι αστεία ε. Πολύ κλάμα και για πολύ καιρό.*

Aθ – Και οι άλλες που ήτανε μαζί σου;

Aι – *Και οι άλλες κοπέλες ναι.*

Aθ – Και αυτές κλαίγανε;

Ευαγ – Και εκεί στο καράβι τι άνθρωποι ήτανε;

Aι – *Ήτανε ιταλικό το καράβι και είχε πλάκα επειδή ήμασταν άρρωστες οι περισσότερες κοπέλες είμαστε στα κρεβάτια. Και ερχόταν η καμαριέρα και μας έλεγε απάνω απάνω σκούπισμα, Μαρία, Κατερίνα φύγετε να πάτε πάνω. Να φύγουμε για να καθαρίσουνε τα δωμάτια και αυτά. Είχε πλάκα.*

Aθ – Και όλο αυτό τον καιρό ήσουνα στο κρεβάτι;

Aι – *Ε, τον περισσότερο καιρό γιατί με ανακάτεβε, μύριζε το καράβι ξέρεις αυτά τα παλιά καράβια ήτανε πολύ παλιό το καράβι και μας αρρώστησε το καράβι.*

Aθ – Και, were you home sick?

Aι – *Ναι, ναι.*

Aθ – Τι σου είπε η μάνα σου όταν έφυγες;

Aι – *Δεν ήτανε τα τηλέφωνα τότε είχαμε αλληλογραφία. Λοιπόν μια μέρα πήγα σπίτι που δούλευα και πάω σπίτι ένα απόγευμα και βλέπω το letterbox και ήτανε γεμάτο γράμματα. Λέω θα είναι και της κοπέλας γιατί έμενα σε ένα Ελληνικό σπίτι. Έχω προχωρήσει τώρα. Γιατί έμενα σε hostel.*

Aθ – Που είναι αυτό που λες; Στην Νέα Ζηλανδία;

Aι – Στο Ουέλλινγκτων. Ναι.

Aθ – Α, ναι. Λέω όταν έφυγες

Aι – Όταν έφυγα πήγαμε και μέναμε σε *hostel*.

Ευαγ – Όταν φύγατε από την Κρήτη;

Aθ – Από την Κρήτη την τελευταία μέρα όταν έφυγες να πας πίσω στην Αθήνα

Aι – ναι πήγα στον αδελφού μου

Aθ – ναι, η μάνα σου τι σου είπε;

Aι – Α μου έδωσε την ευχή της, μου δώσανε και λεφτά βέβαια χαρτζιλίκι και αυτά και μου δώσανε την ευχή τους να μην τους ξεχάσω, να έχω καλό ταξίδι και ευχές. Οι γονείς σαν γονείς μου δώσανε τις ευχές τους. Τις καλύτερες ευχές. Όταν έφτασα στην Νέα Ζηλανδία πήγαμε σε *hostel* μας πήγανε.

Aθ – Α πρώτα πήγες στο Σύδνευ

Aι – Ναι στο Σύδνευ καθήσαμε 8 μέρες. Γιατί δεν ήτανε καράβι για την Νέα Ζηλανδία. Και περιμέναμε να συμπληρωθεί ο αριθμός, οι επιβάτες τώρα σε καράβι έτσι;

Aθ – Και τι έκανες εκεί στο Σύδνευ;

Aι – Σε *hostel* μέναμε όλα τα κορίτσια.

Aθ – Εκεί καθόσαστε όλη μέρα;

Aι – Ναι, ναι.

Aθ – Περιμένατε;

Aι – Εκεί καθόμαστε, μας πήγανε 2-3 φορές σε διάφορα μέρη

Aθ – Που πήγατε;

Aι – Η ΔΕΜΕ ήρθε και μας πήρε και μας πήγε σε κήπους, σε δημοτικούς κήπους, σε ζωολογικό κήπο σε τέτοια μέρη πήγαμε.

Aθ – Και τι νόμιζες; Σου άρεσε;

Aι – Ε, μου άρεσε, εντάξει, δεν...εγώ ήμουνα *homesick*. Είχα το μυαλό μου εδώ και λέω αχ που πήγα τι έκανα. Αυτό σκεφτόμουνα συνέχεια. Δηλαδή δεν ήτανε *interesting* για μένα γιατί είχα το μυαλό μου πίσω.

Aθ – Α, ήθελες να φύγεις και όταν έφυγες...

Aι – *I wanted to come back, I wanted to come back!*

Aθ – And what, what were you missing?

Aι – *My parents first*

Ath – Your parents

Ai – *My parents, my siblings, these. In the beginning, when we left, it was very difficult, it was not easy. It was the first time I was separated from my family and it was very hard you know. But when we arrived in New Zealand and we went to the hostel, we got into our rooms, they gave us rooms, I was staying with another girl from Kalamata. We felt on our beds and started to cry.*

Aθ – Yes, this is, it is interesting because you were girls from the village and a bit protective. And you are going somewhere, you didn't know...

Ai – *You knew nothing...*

Ath – you did not even know where it was in the world. So what kind of girls were you?

Ai – *Me?*

Aθ – You must be quite strong, you know put it in your mind going yeah?

Ai – *Yes, I said "I am leaving, I am leaving" I said "if you will not let me go am not sure what I am going to do but I will leave".*

Aθ – Yes?

Ai – *My father was very hesitant, he did not want me to go. He was afraid. He was thinking "a girl on her own, where can she go?" So, my father did not want but my mother wanted me to go..*

Aθ – So, you arrived in New Zealand, where did the boat go?

Aι – *To Wellington.*

Aθ – To Wellington.

Aθ – Yes, did you work there?;

Aι – *I worked in Wellington, at Who Bay (?), just outside of Wellington, it must be about 4-5 kilometres from Wellington, yes, somewhere around there. Yes, around there.*

Aθ – Which year was that?

Aι – *In '57.*

Aθ – '57.

Ευαγ – And you were the first group of women from Greece who came to New Zealand with DEME.

Aι – Yes.

Ευαγ – **And who picked you up when you came ?**

Aθ – *Μας πήρανε ήρθε από το καράβι η Επιτροπή. Επιτροπή ήρθαν και μας πήρανε και μας πήγανε ο καθένας που ήτανε να πάει.*

Ευαγ – Και ποιοι ήτανε αυτοί οι άνθρωποι;

Α1 - *Ήταν γυναίκες ήτανε δεν ήτανε άντρες και γυναίκες. Ήτανε από τα γραφεία. Από της ΔΕΜΕ τα γραφεία από κει. Αντιπρόσωποι της ΔΕΜΕ ήτανε που μας πήρανε. Μας πήγαμε, εμένα, δύο κοπέλες μας πήγανε στο hostel, τις άλλες τις πήγανε στο νοσοκομείο στο publichospital. Στο Ουέλλινγκτων publichospital. Άλλες πήγανε στο Ωκλαντ. Πήγανε στο Ωκλαντ, μία κοπέλα πήγε στο Κράιστσερτσ. Μία κοπέλα πήγε στο Κράιστσερτσ αλλά δεν μπορούσε να μείνει μόνη της εκεί πέρα και τη φέρανε και αυτή στο Ουέλλινγκτων.*

Αθ - Θα ήσουνα 20 χρονών

Α1 - *Ναι*

Αθ - Και τώρα ακόμη κλαις. Όταν τα θυμάσαι.

Α1 - *Ναι. Ohyeah.*

Αθ - Γιατί ήτανε τόσο σοβαρό όταν έφυγες;

Αθ - *So, όταν πήγες στην Νέα Ζηλανδία γιατί δεν γύρισες πίσω ξανά;*

Α1 - *Δεν μπορούσα να γυρίσω γιατί δεν είχα λεφτά να γυρίσω. Όταν πήγαμε εκεί πέρα τα εισιτήριά μας, το hostel που μέναμε τα πληρώναμε. Λοιπόν αρχίσαμε και παίρναμε 5 λίρες τότε. Και μας κρατήσανε μιάμιση λίρα για το δωμάτιο που μέναμε, για το φαγητό και παίρναμε 3 λίρες.*

Αθ - 3

Α1 - *3 λίρες. Λοιπόν και να φύγεις πίσω ήθελες πολλά λεφτά. Αλλά και εκτός αυτό δεν ήθελα να φύγω*

Αθ - Α, δεν ήθελες να φύγεις;

Α1 - *Παρόλο που ήμουνα homesick και έκλαιγα κάθε μέρα, μέρα νύχτα κλαίγαμε, ήθελα να κάτσω να δουλέψω.*

Αθ - Γιατί;

Α1 - *Με τα πρώτα λεφτά που πληρωθήκαμε, τα έβαλα σε ένα φάκελο και τα έστειλα στην μητέρα μου.*

Αθ - Σου άρεσε αυτό που πήρες λεφτά στα χέρια σου;

Α1 - *Yeah. Ohyeah.*

Αθ - Όταν πριν δούλευες με τα παππούτσια

Α1 - *Δεν πληρωνόμουνα.*

Αθ - Ναι;

Α1 - *No, I was not getting paid because I was a student, I was learning.*

Αθ - Ah, you were learning without getting paid.

Α1 - *Yes, these days they were not paying you. Your employer, let's say was able to give you 10 drachmas, 20 drachams, like pocket money, by his own initiative. But the girls who were learning a trade were not getting paid.*

A0 – Was this the first money you ever had in your hand?

A1 – *Yes, in New Zealand.*

A0 – And was it good?

A1 – *Yes, oh yes. It was nice but at the same time I was thinking of my mother here who wanted to buy things, she needed money, so I was sending money to my parents, I was helping them out.*

A0 – Were you sending all the money back?

A1 – *I kept some to buy something because where I went I did not have many things with me.*

A0 – What did you take with you?

A1 – *What can I tell you now. I took nothing, very few things.*

A0 – Yes.

A1 – *Few things, just a suitcase, almost empty.*

A0 – And what did you buy, what was the first thing that...

A1 – *I bought a coat.*

A0 – A coat, was it cold?

A1 – *Yes, it was very cold and I got a coat, shoes, a hand bag and such things.*

A0 – So, did you like these things?

A1 – *Yes, yes, of course.*

A0 – Yes, yes!

A1 – *Because I bought whatever I wanted and liked.*

A0 – Yes. That would have been strange, without having your father, mother and siblings telling you “no you cannot take this coat”.

A1 – *Even though, I was going shopping on my own. Whatever I wanted, I had money, I began to work afterwards, I had my weekly salary, because we were getting paid every week and I was going and buying whatever I wanted.*

A0 – Yes!

A1 – *And whatever was left, I used to put it in the envelope and sent it over. We used to turn it to cheques, we were not sending cash, we were turning it into cheques and we were sending them and helped them.*

A0 – That would have been nice because my mother once told the tiem she bought her first shoes and they had a bit high heel and she took them home. Her brother got them and broke them..

A1 – *He threw them away because they were a bit high. Can you see?*

A0 – He destroyed the heels,

A1 – *Ah, did your mother migrate to Sydney?*

A0 – She was married. But I am talking about the first time that she went....

A1 – *Ah, very young. Yes!*

A0 – To buy shoes...

A1 – *Yes, these days they were very strict, the parents these days.*

A0 – So, you were in Wellington and you were able to buy whatever you wanted.

A1 – *Whatever I wanted.*

A0 – Was that what kept you there?

A1 – *Yes, no, I wanted to work, I wanted to earn money. I wanted to become someone, for that.*

A0 – And the place where you went, where did you go? At Woburn

Ath – Woburn, it was a hostel

A1 – *No, it is a hostel where girls were living in. The girls were working there and they were also staying there.*

A0 – Ah, it was like...

A1 – *hostel, hostel.*

Evang – Like a job for workers where they were working away from home...

Ath – Like WCA.

A1 – *It was something like that...*

A0 – Were they good girls?

A1 – *Boys were not allowed there.*

A1 – *No, no, if the girls had boyfriends and such things, they were not coming inside, they waited for them out on the street. I remember that, because we were new then but I remember that they were coming and picking up the girls and that was outside, it was forbidden....*

A0 – Did you work in the kitchen?

A1 – *Yes, I was working in the kitchen and staying there. 3 months only.*

Ath – There were two of you?

A1 – *2 girls.*

A0 – Was the other one a friend of yours?

A1 – *Yes, we were staying in the same room.*

A0 – What was her name?

A1 – *Vicky*

A0 – *Vicky!*

A1 – *Yes, Vicky!*

A0 – And what was Vicky's job?

A1 – *She was also working, probably she was washing dishes. I was in the kitchen and I let, the girls who were in the kitchen, there was a very old lady, this lady, she was New Zealander. But she treated me straight away as if I was her own child. She went and bought me gloves, and earrings. I still have them. I have both the gloves and the earrings.*

A0 – Ah, nice.

A1 – *They are still fine, they were so good that they are still fine. And I still have the gloves and the earrings, and they were giving me gifts, they loved me a lot in the kitchen and they were making gifts to me.*

A0 – Ah nice. And did you use to keep friendships with the New Zealanders?

A1 – *Yes, with the girls, yes!*

A0 – Yes, and what were you doing when you were not working?

A1 – *Vicky and I, we used to go to our room and we were writing letters, we were writing a lot of letters to everyone, or we might have gone to the shops to kill time, to see the shops, like that...*

A0 – You mentioned something about letters, that when you came the house was full of ...

A1 – *Yes, that was when I left from the hostel and I was working at the hospital at the Wellington hospital.*

A0 – After how long?

A1 – *3 years.*

A0 – 3 years.

A1 – *Εκεί στο Woburn δούλεψα 3 μήνες. Μετά που πήραν την κοπέλα, την φιλενάδα μου, την πήραν την πήγαν στο νοσοκομείο στο Ουέλλινγκτων και έμεινα μόνη μου, εγώ στεναχωριόμουν και είπα να πάω και εγώ εκεί και με πήγανε στο Wellington hospital. Και εκεί πάλι δούλεψα στην κουζίνα assistant του secondcook. Και του firstcook και του secondcook. Βοηθούσα και τις μαγείρισσες. Και μετά με βάλανε και ήμουν στις sisters, σερβιτόρα, τους σέρβιρα εγώ. Ήμουν στο hot [?13:07] και σέρβιρα τις αδελφές που περνούσαν εκεί. Μετά με βγάλανε από κει και με βάλανε σε ένα pantry που έφτιαχνα τα [? 13'18] για τις sisters. Έφτιαξα τα σάντουιτς, τα τσάγια και 3 η ώρα τους πήγαινα στα δωμάτιά τους, τραπεζαρίες όχι δωμάτια, τραπεζαρίες και ερχόντανε αυτές και πίνανε τσάγια. Και τους έκανα και σαντουίτς, γλυκά τέτοια.*

Δούλεψα για κάμποσο καιρό εκεί πέρα. Όμως η προισταμένη εκεί πέρα με αγαπούσε πάρα πολύ, πολύ με αγαπούσε και μου έδινε και υπερωρίες να δουλέψω, overtime ζέρεις και αυτά, με λυπόταν επειδή ήμουνα στο εξωτερικό και μου έδινε πιο πολύ δουλειά εμένα, με φώναζε στο γραφείο και καθόμασταν και μιλούσαμε.

Aθ - Πέρασες καλά;

Aι - Με πήρε και στο σπίτι της και μου έκανε και τραπέζι. Ναι με αγαπούσανε πάρα πολύ.

Aθ - Και αυτά τις πρώτες μέρες που ήσουνα στην Νέα Ζηλανδία πως σου φάνηκε;

Aι - Ήτανε καλά, μου άρεσε. Μου άρεσε.

Aθ - Τι σου άρεσε;

Aι - Μου άρεσε μόνο που ήτανε πολύ κρύο.

Aθ - Κρύο, σου άρεσε και η πρασινάδα;

Aι - Ναι. Ο μπαμπάς μου όταν έφυγα, αφήνω το ένα και πιάνω το άλλο, πήρα τον πατέρα μου στην Νέα Ζηλανδία, είχα έρθει να τους δω τους γονείς μου και όταν έφυγα ήθελα να τον πάρω τον μπαμπά μου να δει έτσι λίγο. Και ήρθε ο μπαμπάς μου εκεί πέρα και όταν ήρθε και κάθισε 3 μήνες στην Νέα Ζηλανδία λέει παιδί μου είσαστε πάρα πολύ ωραία εδώ πέρα, του άρεσε το πράσινο. Τον πήγαμε παντού. Στην Rotorua, στο Ταυρο που ήτανε τα ηφαίστεια και όλα αυτά και τα ζεστά νερά και του άρεσε του μπαμπά μου.

Aθ - Του άρεσε η πρασινάδα;

Aι - Ναι. Ήθελε να μη γυρίσουμε εδώ, ο μπαμπάς μου λέει είσαστε πολύ καλά εδώ. Και όντως είμαστε καλά γιατί όλοι είχαμε αγοράσει τα σπίτια μας

Aθ - Πάμε πίσω τώρα.

Aι - Ναι

Aθ - Σε αυτά τα πρώτα χρόνια

Ευαγ - Ποιες ήτανε οι εντυπώσεις σας από τους ανθρώπους, πως σας φανήκαν οι Νεοζηλανδοί;

Aι - Εμένα οι Νεο Ζηλανδοί μου φερθήκανε πάρα πολύ καλά. Γιατί όταν τους έλεγε ότι είμαι από την Κρήτη με αγαπούσανε πάρα πολύ. Είχαμε ιδιαίτερη, είχαμε ιδιαίτερη, ιδιαίτερη, πιο καλά μας προσέχανε εμάς που είμαστε από την Κρήτη. Πολύ πιο καλύτερα ναι.

Aθ - Και άλλοι Έλληνες έκανες παρέα;

Aι - Ναι εγνωρίστηκα με Έλληνες

Aθ - Πως γνωρίστηκες;

Aι - Είχαμε γνωριστεί, έτσι που πηγαίναμε στα μαγαζιά να ψωνίσουμε και μιλούσαμε εμείς Ελληνικά με τις κοπέλες μας λέγανε Ελληνίδες είσαστε, ναι, και μας παίρνανε στα σπίτια τους. Εντωμεταξύ γνωριστήκαμε με τον Πρόξενο, τον Πρόξενο των Ελλήνων.

Aθ - Ναι, ναι.

A1 – *Και μας πήρε στο σπίτι του ο Πρόξενος και μας έκανε το τραπέζι στα κορίτσια όλα. Μετά ερχόταν τα σαββατοκύριακα και μας έπαιρνε με το αυτοκίνητό του και μας πήγαινε βόλτα. Στην αρχή τώρα ε. Μας πήγαινε βόλτα. Γνωριστήκαμε με τα κορίτσια του Πρόξενου, τις κόρες του και η μία κοπέλα τραγουδούσε όπερα, η μία, η άλλη ήταν ηθοποιός. Και τρεις κόρες είχε. Και δύο αγόρια ο Πρόξενος. Και αυτή η οικογένεια μας αγκαλιάσανε πάρα πολύ. Πολύ, μας πέρνανε στο σπίτι τους, μας κάναε τραπέζια, μας πηγαίνανε βόλτα, μας δίνανε ρούχα, μας ψωνίζανε ρούχα, ήτανε πολύ ωραία. Εντωμεταξύ όταν παντρεύτηκα με πήγε εμένα στην εκκλησία ο Πρόξενος. Σαν πατέρας δηλαδή.*

Aθ – A, ναι, ναι, ναι. Και πηγαίνατε εκκλησία

A1 – *Εκκλησία ήτανε και πηγαίναμε κάθε Κυριακή στην εκκλησία.*

Ευαγ – *Ήτανε στα Chaniastreet ή ήτανε αλλού η εκκλησία τότε;*

A1 – *Έχει πολλές εκκλησίες το Ουέλλινγκτων. Στο Πετόνι και στα Χανιά.*

Ευαγ – A, στα Chaniastreet

A1 – *Στα Chaniastreet ήτανε εκκλησία μικρή, ζύλινη. Με ξύλα, με ξύλα και μετά από χρόνια την χαλάσανε την εκκλησία αυτή την ζύλινη και είδες κάνανε πολύ ωραία Ευαγγελισμός είναι η εκκλησία. Ωραία εκκλησία. Και κάνανε και το χωλ δίπλα. Κάνανε και ένα ωραίο χωλ.*

Aθ – *Και όλα αυτά τα χρόνια μάζεψες λεφτά και τα έστειλνες όλα πίσω;*

A1 – *Ε ναι έστειλνα πίσω, ναι. Βοήθησα έστειλνα χρήματα εδώ αλλά πήρα και τα αδέρφια μου εκεί. Μετά που δικαιομόυνα μετά από ένα χρόνο, δύο χρόνια δικαιομόυνα να κάνω πρόσκληση σε κάνα από τους δικούς μου και έτσι έκανα, άρχισα και έκανα πρόσκληση.*

Aθ – A, και ποιος ήρθε;

A1 – *Ήρθε η αδελφή μου η Μαίρη.*

Aθ – A, αυτή μετά από εσένα;

A1 – *Ναι.*

Aθ – *Ναι*

A1 – *Την πήρα εγώ, την έκανα πρόσκληση.*

Aθ – *With DEME?*

A1 – *No, I invited her. I invited her, yes!*

Ευαγ – *Immigrationdepartment*

Ath – *Yes you were allowed to bring members of your family.*

Ai – *Yes, indeed. This way.*

Aθ – *So you brought her over and did you find a job for her?*

A1 – *Yes, My sister, there was a school here. A dressmaking school, they were sewing ...*

A0 – A, sewing

A1 – *She had a sewing school, yes, she had her own school. She had her own students.*

A0 – Did she open a shop when she came?

A1 – *No, she had it here. And she had to shut it down and to come to New Zealand!*

A0 – Ah, here, her...

Ευαγ – Why did she leave her job since she had a good one?

A1 – *Yes. She wanted to come with me, My sisters were missing me a lot.*

A0 – Did she have a sewing shop in Crete?

A1 – *Yes!*

A0 – Yes. And did she want to want because she wanted some adventure too?

A1 – *Yes, No, they were missing me. They were missing me, they couldn't cope without me. «come back» they used to say to me, «or someone else should come along with you».*

A0 – Who told you that?

A1 – *They were mentioning it in the letters.*

A0 – Your parents?

A1 – *Yes, and my sister, my sister wanted to, she kept saying to me «you either come back or take me there» And indeed I brought her over, I invited her and after a while we invited also my brother. I invited my brother.*

A0 – And what was your sister doing when she came over?

A1 – *Ah, I got married to Stelios afterwards.*

A0 – Ah, so you brought your sister over...

A1 – *I brought over my sister and 7 months later...*

A0 – yes.

A1 – *Stelios came, I invited Stelios to come!*

A0 – We will get to Stelios too. When your sister came, what kind of job she was doing?

A1 – *I took my sister along with me. Where ...*

A0 - ...in the same...

A1 - ...yes, when you were inviting someone you had to provide both occupation and accomodation for the one you were inviting...

A0 – Yes

A1 – *In the meantime, I was renting. I was renting a house....*

A0 – On your own?

A1 – *I was renting on my own....*

A0 – Ah...

A1 – *And my sister came and we were staying and working together...*

A0 – Ah, how did it feel having your own house?

A1 – *How was it, we used to take more money then. we were getting more money then....*

A0 – Yes, but how was it living in your own little house?

A1 – *It was not mine, I was renting....*

Ευαγ – Was it a room?

A1 – Room

A0 – Ah, a room...

A1 – *Just a room, not an entire house, I could not afford an entire house. A room....*

A0 – Ah, yes.

A1 – *Room!*

A0 – You had a room!

A1 – *Yes, and my sister and I we were living together.*

A0 – And you were not in prison.

A1 – *Of course not!*

A0 – Και πως είναι αυτό;

A1 – *Από την αρχή που ήμουν στην Νέα Ζηλανδία δεν μου ήμουν σε φυλακή. Ήμουν πάρα πολύ καλά. Από την αρχή που πήγα ήμουν πάρα πολύ καλά και με τους ανθρώπους*

A0 – How was that different, how was tha different?

A1 – *Different, because, what do you mean by “different” ?*

Ευαγ – from your village, from Chania. Where you were more restricted.

A1 – *At Chania we were not restrictes, we simply did not have the luxury of going out, of going here and there. But in New Zealand we were going out, we had money, we were going out shopping, we*

were visiting our friends, if some friends were organizing a celebration and they were inviting us, we were going, we were also going to the church and such things. It was not....

A0 – You had more freedom.

A1 – *.Eh, I had more freedom, I was not told, let's say "do not go here, do not go there".*

A0 – Yes!

A1 – *In New Zealand, I was going wherever I wanted.*

A0 – Yes!

A1 – *But it never crossed my mind to get involved with a boyfriend there. I had never had a boyfriend and things like that.*

A0 – Ah you were not seeing anyone....

A1 – *No, no, there were many Greek boys, but they also had, they wanted to become someone. To work with their families too...*

A0 – And you never had a crush, how do they call it now?

A1 – *Yes...no, no!*

A0 – There was no one that you liked at all?

A1 – *No, no, I did not have the time....*

A0 – You are a Greek girl

A1 – *I will explain to you why I did not have the time, because I brought over my sister, and after bringing my sister, not long after, there was the matchmaking with Stelios.*

A0 – Ah, so, how many years you were in New Zealand before you brought him over?

A1 – *I went to New Zealand in '57, we got married in '60, 3 years...*

A0 – 3 years you were...

A0 – And how come you got married?

A1 – *How did it happen to get married?*

A0 – Yes, yes, yes. Did your parents told you so?

A1 – *Προξενιό, οι γονείς μου, ναι.*

A0 – A. Ωστε οι γονείς μου σου γράψανε και είπανε ώρα να παντρευτείς

A1 – *Όχι ότι έχουμε ένα καλό παιδί που είναι έτσι είναι έτσι. Και μου στείλανε το γράμμα και μου βάλανε και μία φωτογραφία μέσα.*

A0 – A, οι γονείς σου τον ηξέρανε; Πως;

Α1 – *Οι γονείς οι δικοί μου;*

Αθ – *Ναι.*

Α1 – *Οι δικοί μου οι γονείς γνωρίζανε, είχα μια θεία εδώ. Οι γονείς μου είχανε μια θεία εδώ δίπλα στο σπίτι του μπαμπά του, του Στέλιου. Θεία μου δικιά μου θεία. Και η θεία η δικιά μου τώρα εγνώριζε, ήτανε συγγενής με την μαμά του, του Στέλιου. Και έγινε το προξενιό ανάμεσα στην μητέρα μου, θεία μου και την πεθερά μου, μαμά του Στέλιου έγινε το προξενιό.*

Αθ – *Σου στείλανε φωτογραφία*

Α1 – *Και μου στείλανε ένα γράμμα και μου βάλανε και φωτογραφία, yeah και μου βάλανε αυτή τη φωτογραφία.*

Αθ – *Και τι είπανε στο γράμμα;*

Α1 – *Μου γράψανε σου στέλνουμε αυτή την φωτογραφία και αν σ'αρέσει το παιδί η διεύθυνσή του είναι αυτή και γράψτου. Και εμείς εστείλαμε τη διεύθυνση τη δικιά μου, τη διεύθυνση τη στείλανε στο Στέλιο και ο Στέλιος μου έγραψε εμένα γράμμα. Και μου έβαλε και την φωτογραφία.*

Αθ – *Πολύ ωραίες φωτογραφίες εδώ. Πολύ νόστιμη είσαι εσύ*

Α1 – *Και μου έβαλε την φωτογραφία την δικιά του*

Αθ – *Ναι*

Α1 – *Και όταν την πήρα την φωτογραφία τη δικιά του του έγραψα και εγώ γράμμα και του έβαλα μία φωτογραφία.*

Αθ – *Τι του είπες; Στο γράμμα;*

Α1 – *Ε, του γράφω εγώ αυτή είμαι, τόσο χρονών είμαι, αυτή είμαι και μου απαντάει και αυτός, οκ, και προχωρήσαμε στην αλληλογραφία.*

Αθ – *Είπες μου αρέσεις στη φωτογραφία σου;*

Α1 – *Όχι δεν είπα αυτό. Ναι γράψαμε διάφορα πράγματα και...*

Αθ – *...ναι, ναι. Βασικά πράγματα*

Α1 – *Ναι, ναι και αφού εντάξει συμφώνησε σε αυτά που του είπα και εκείνο συμφώνησα και εγώ του έκανα πρόσκληση, ο Στέλιος ήτανε στην Αμερική τότε. Ταξίδευε, ταξίδευε*

Αθ – *Ήτανε σε καράβι.*

Α1 – *Ναι*

Αθ – *Δούλευε στα καράβια*

Α1 – *Ναι, ναι. Ταξίδευε ναι.*

Αθ – *Α και αυτός έλειπε από την Ελλάδα και εσύ*

A1 - *Από μικρός.*

Aθ - *Και η οικογένεια είπανε να παντρευτούνε*

A1 - *Ναι. Έτσι*

Aθ - *Γιατί είναι ελεύθεροι. Δεν κάνει. Α, so, θα τον ρωτήσουμε τον Στέλιο αργότερα άμα είχε πει τίποτα, να μου βρείτε γυναίκα ή έτσι το βάλανε στο νου*

A1 - *Δεν το είχε πει η μαμά του και η θεία μου το είπανε για να μην ταξιδεύει να είναι στην θάλασσα που είναι επικίνδυνη η δουλειά και αυτά.*

Aθ - *Α τον ήθελαν να...*

A1 - *...ναι τον ήθελαν να φύγει από την θάλασσα.*

Aθ - *Η οικογένεια. Α καλά.*

A1 - *Έτσι. Ναι αυτό.*

Aθ - *Γιατί ξέρουνε πιο καλύτερα οι γονείς.*

A1 - *Ναι βεβαίως.*

Aθ - *Και so πόσο καιρό*

A1 - *Επέρασε 7 μήνες. 7 μήνες πέρασε να του κάνω την πρόσκληση μετά και ήρθε στην Νέα Ζηλανδία ο Στέλιος, ήρθε εδώ του κάνανε το τραπέζι, ωραίο τραπέζι του κάνανε*

Aθ - *και όταν του έκανες πρόσκληση*

A1 - *Ναι πρόσκληση, yes.*

Aθ - *Του βρήκες δουλειά ή είπες θα τον παντρέψω*

A1 - *Όχι του βρήκα δουλειά. Βρήκα δουλειά*

Aθ - *Που;*

A1 - *Δεν θυμάμαι τώρα, που ήτανε, που ήτανε που δούλευες; Στο Mondy*

St - *Mondy*

A1 - *Ναι ναι στο Mondy σε ένα μαγαζί που είχε αυτοκίνητα. Μηχανικός. Σε αυτοκίνητα μηχανικός. Μου έδωσε χαρτί αυτός από την δουλειά ότι μου δίνει δουλειά αυτό το εργοστάσιο να δουλέψει και το πήγα στο immigration το χαρτί αυτό για την δουλειά και σπίτι που θα μένει, τα πήγα όλα αυτά στο immigration και εγκρίθηκε η πρόσκληση και ήρθε. Όταν ήρθε λοιπόν στην Νέα Ζηλανδία έπρεπε να παντρευτούμε σε ένα μήνα.*

Aθ - *Α σε ένα μήνα*

A1 - *Αλλιώς έπρεπε να φύγει αν δεν συμφωνούσαμε.*

Aθ - *Ναι, ναι, ναι.*

Α1 – *Και...έπρεπε να καταθέσω και λεφτά να πληρώσω, έπρεπε να βάλω και εγγύηση.*

Ευαγ – *Να βάλετε deposit.*

Α1 – *To deposit yeah. Deposit έπρεπε να βάλω*

Αθ –*deposit*

Α1 – *1900 δολλάρια νομίζω, ναι άμα δεν το εθέλω να γυρίσει πίσω.*

Αθ – *Α, ώστε έπρεπε να πληρώσεις να τον στείλουνε πίσω.*

Α1 – *Ναι, ναι*

Αθ – *Άμα δεν σου άρεσε.*

Ευαγ – *Αυτό ακριβώς σε περίπτωση που δεν δούλευε η υπόθεση είχαν χρήματα για να ξαναφύγει να μην έμνε εδώ και ήταν πρόβλημα.*

Α1 – *Ναι, έτσι*

Αθ – *That's right.*

Α1 – *Ναι*

Αθ – *Και γιατί όταν σου στείλανε την φωτογραφία εσύ είχες, were you thinking about marriage?*

Α1 – *Ε, ναι.*

Αθ – *Were you thinking, what were you thinking?*

Α1 – *Ναι, είπα εντάξει, ήθελα να πάρω Έλληνα βέβαια. Δεν θα έπαιρνα ξένο.*

Αθ – *Όμως πριν σου στέλνανε την φωτογραφία είχες μιλήσει για marriage*

Α1 – *Όχι καθόλου ούτε το είχα σκεφτεί καθόλου.*

Αθ – *Όχι δεν το είχες σκεφτεί*

Α1 – *Ναι. Δεν το είχα σκεφτεί.*

Αθ – *Αυτό λέω*

Α1 – *Τίποτα.*

Αθ – *Καθόλου, γιατί;*

Α1 – *Ε, ήμουν αδιαφόρη. Δεν ήθελα να παντρευτώ. Γιατί ήρθε η αδελφή μου, είχα παρέα.*

Αθ – *Περνάγατε καλά*

Α1 – *Ναι περνούσαμε καλά, εντωμεταξύ ήθελα να πάρω και Έλληνα. Και για να παντρευτείς ένα Έλληνα δεν μπορούσες άντε γρήγορα γρήγορα έπρεπε να η παντρεία...*

Aθ – Όμως δεν το είχες σκεφτεί.

Aι – *Ναι. Δεν το είχα σκεφτεί.*

Aθ – Δεν ήσουνα έτοιμη να παντρευτείς.

Aι – *Ναι. Ήμουνα και μικρή δεν ήμουνα μεγάλη που παντρεύτηκα.*

Aθ – So, όταν σου στείλανε την φωτογραφία τι πήγες στον νου σου;

Aι – *Ναι, είπα αν συμφωνούσα σε αυτά που γράψαμε ο ένας για τον άλλον, αν συμφωνήσαμε σε αυτά που ήθελα εγώ και αυτά που ήθελε ο Στέλιος, συμφωνήσαμε, ταιριάζαμε*

Aθ – Όμως γιατί δεν έγραψες πίσω στους γονείς σου και να τους πεις δεν θέλω να παντρευτώ ακόμα, είμαι μικρή.

Aι – *Όχι δεν το έγραψα γιατί η μαμά μου ήθελε να παντρευτώ. Η μαμά μου ήθελε να παντρευτώ και μου έλεγε παιδί μου να παντρευτείς δεν θέλω να είσαι έτσι ελεύθερη. Η μαμά μου φοβότανε μην παντρευτώ κανένα ξένο, κάτι μήπως συμβεί κάτι.*

Aθ – Αχα

Aι – *Και μου έλεγε η μαμά μου να παντρευτώ.*

Aθ – Είχε το φόβο

Aι – *Είχε το φόβο μην πάρω κάνα ξένο, μην κάτι συμβεί*

Aθ – Ναι

Aι – *Που ήμουνα μόνη μου*

Aθ – Ναι

Ευαγ – Και λέγατε στο γράμμα που γράφατε στον κύριο Στέλιο αυτά που εσείς θέλατε.

Aι – *Ναι*

Ευαγ – Και τι είναι αυτά που θέλατε εσείς;

Aι – *Όχι αν ταιριάζουμε, γιατί εγώ έχω ανοιχτό χαρακτήρα, εμένα μου αρέσει να ντύνομαι, να μιλάω, αστεία τέτοια, είναι μερικοί άνθρωποι που δεν τους αρέσει αυτό, είναι πολύ σοβαροί άνθρωποι*

Ευαγ – Και αυτά του γράψατε δηλαδή ότι είστε ανοιχτός άνθρωπος και...

Aι – *Ναι, ναι. Και λέω αυτό μου αρέσει εκείνο. Εντάξει λέει κανένα πρόβλημα και αυτά και έγινε.*

Aθ – Και...

Aι – *Και ήρθε λοιπόν στην Νέα Ζηλανδία*

Ath – Ναι, I am just thinking it is a big responsibility να φέρεις έναν ξένο, κάποιον που δεν ξέρεις καθόλου

Α1 - *Ναι δεν το ήξερα καθόλου όμως ήξερα...*

Αθ - *...μακριά εδώ και πρέπει να τον παντρέψεις*

Α1 - *Να τον παντρευτείς*

Αθ - *Ναι*

Α1 - *Ναι όμως εγώ ήξερα την οικογένειες, είχα πληροφορίες από τους γονείς μου τι οικογένεια είναι. Οι γονείς του.*

Αθ - *Ναι όμως μπορεί να μην σου νοστήμισε*

Α1 - *Μπορεί να μην ταιριάζαμε, ναι ε. Αυτό ήτανε risk που λέμε.*

Αθ - *Ναι αυτό λέω.*

Ευαγ - *Εκείνη την εποχή τα προξενιά ήτανε μεταξύ οικογενειών.*

Α1 - *Ναι.*

Ευαγ - *Ήτανε της οικογένειας η τιμή το όνομα που ήτανε σημαντικό.*

Α1 - *Ναι*

Αθ - *Ναι όμως όταν ήσουνα στο χωριό θα ερχότανε για καφέ να τον δεις από κοντά*

Α1 - *Α. Ναι*

Αθ - *Ναι και άμα δεν σου, όχι όμως από φωτογραφία να πάει στον άλλον...*

Α1 - *στον άλλον κόσμο, ε.*

Αθ - *Εκεί τι θα πεις, όχι δεν θέλω τώρα πήγαινε πίσω. Δεν μπορείς να το πεις.*

Α1 - *Μπορώ, γιατί σου δίνουνε την εγγύηση, τα χρήματα, άμα δεν το εθέλεις τον στέλνεις πίσω.*

Αθ - *Ναι το ξέρω αλλά ότι δεν μπορείς να το πεις όμως...*

Α1 - *...δύσκολο. Ναι, ναι*

Αθ - *Ναι δύσκολο*

Α1 - *Ναι δεν ήταν τόσο εύκολο*

Αθ - *Να τον δεις και να πεις ω όχι. Πήγαινε πίσω τώρα.*

Α1 - *Ναι δεν ήτανε εύκολο, yeah.*

Αθ - *Ναι.*

Α1 - *Ήταν τυχερό όμως ε; Ήταν τυχερό γιατί...*

Aθ - ...θα φτάσουμε τώρα. Θα μάθουμε πόσο τυχερό. Όμως πριν όταν ήσουνα στο χωριό μου είπες, εγώ είπα ότι ήσουνα καλό κορίτσι και εσύ είπες όχι όταν ήρθες στην Νέα Ζηλανδία. Τι ήτανε αυτό;

Aι - Δεν το κατάλαβα αυτό που θέλεις να πεις.

Ευαγ - Είπατε ότι όταν είσαстан στα Χανιά είσαстан ήσυχη αλλά

Aι - Ήσυχη

Ευαγ - Αλλά όταν πήγατε στην Νέα Ζηλανδία αλλάξατε;

Aι - Όχι, αλλάζαμε τι αλλάζαμε που είχαμε πιο ελευθερία ας πούμε. Αλλά όχι ότι κάναμε τίποτα.

Aθ - Αυτό ήτανε enough not to be a good girl.

Aι - Yeah, ναι, ναι πρέπει να έχεις respect στον εαυτό σου. Ναι αυτό. Δηλαδή επειδή ήμουνα μόνη μου δεν έπρεπε να τρέχω, να κάνω, να δείχνω ήμουνα πολύ προσεκτικά. Γιατί είχε και Έλληνες εκεί πέρα και ξέρεις οι Έλληνες τώρα σου λένε ήρθανε εδώ πέρα μόνες τους, κατάλαβες και έτσι.

Aθ - Και πως ήτανε αυτό; Πως σας είδε οι άλλοι Έλληνες εκεί

Aι - Οι άλλοι Έλληνες μας είδανε πάρα πολύ καλά. Και παντρευτήκανε, όλες οι κοπέλες παντρευτήκανε εκεί.

Aθ - Α, so, δεν σας είδανε, σαν ελεύθερες κοπέλες

Aι - Όχι. Τα περισσότερα παιδιά που ήτανε εκεί πέρα ελεύθερα παντρευτήκανε τις κοπέλες αυτές.

Aθ - Αργότερα άλλαξε αυτό;

Aι - Αργότερα έγινε mixup, παίρνανε και Εγγλέζους και από διάφορα μέρη.

Aθ - Ναι όμως μερικές από τις γυναίκες

Aι - Που ήρθανε πολλές κοπέλες

Aθ - ...που όταν ήρθανε αργότερα οι Έλληνες στο Ουέλλινγκτων τους είδανε λίγο δεν ήταν καλά κορίτσια

Aι - Ε, μερικές εντάξει κοίτα να δεις ήτανε μερικές κοπέλες που ήτανε πιο ελεύθερες ας πούμε, ήτανε και πολλές κοπέλες που παντρευτήκανε. Αμέσως μόλις ήρθανε μετά από λίγο καιρό παντρευτήκανε.

Aθ - Α

Aι - Ναι. Γιατί ήτανε πολλές οικογένειες που είχανε αγόρια που ήτανε έτοιμα για παντρεία. Και παντρευτήκανε πολλές κοπέλες. Και είναι και ακόμα στο Ουέλλινγκτων και είναι και πάρα πολύ καλά.

Aθ - So. Όταν τον είδες την πρώτη φορά, ήρθε με αεροπλάνο ή με καράβι

Aι - Με καράβι ήρθε μέχρι το Σύδνευ. Και από κει με το αεροπλάνο.

Aθ - So, πήγες κάτω να τον δεις;

Aι - Στο αεροδρόμιο. Ναι.

Aθ – Στο αεροδρόμιο τι...

Aι - ...τι εντύπωση μου έκανε;

Aθ – Ναι, ναι.

Aι – Είδα ένα ψηλό άντρα εκεί πέρα, χειμώνας ήτανε και ήρθε με την καπαρτίνα λέω ωχ αυτός είναι πολύ ψηλός για μένα.

Aθ – Πολύ ψηλός.

Aι – Αφού ήτανε πολύ ψηλός για μένα εγώ είμαι κοντούλα λέω και αυτός πολύ ψηλός. Πω πω πως θα'μαστε τώρα. Αλλά μετά εντάζει.

Aθ –Γιατί ήτανε πρόβλημα;

Aι –Επειδής εγώ είμαι κοντούλα και αυτός ψηλός λέω τι θα'μαστε τώρα. Αλλά εντάζει ταιριάζαμε αλλιώς όμως σαν χαρακτήρες ταιριάζαμε.

Ath – youthinkitlooksfunnyonetalleroneshort.

Aι – Yeah.

Aι – [ʔ 32ˈ56], εντάζει. Αλλά εντάζει ταιριάζαμε όμως σαν άνθρωποι ταιριάζαμε πάρα πολύ καλά. Πολύ καλά.

Aθ – Και αυτή την πρώτη μέρα τι κάνατε;

Aι –Έκαναμε τραπέζι. Εγώ ήμουνα παρόλο που ήμουνα μόνη μου έκανα μεγάλο τραπέζι.

Aθ – Μεγάλο τραπέζι.

Aι – Ναι, πολύ κόσμο είχα. Κάλεσα πολλούς γνωστούς μας, είχα καλέσει και τον κουμπάρο μου που θα μας παντρέψει, γιατί βρήκα εγώ τον κουμπάρο, έπρεπε να τα τα φροντίσω όλα εγώ γιατί ο Στέλιος δεν ήξερε κανέναν και τα κανόνισα όλα εγώ

Aθ – Α, έκανες μεγάλο πάρτυ

Aι – yeah

Aθ – Χωρίς να τον έχεις δει.

Aι – Ναι.

Aθ –Δεν περίμενες μια βδομάδα δεν μπορούσες θα έπρεπε να τον στείλεις πίσω. Έκανες μεγάλο τραπέζι, μπράβο. Και πως ήτανε αυτό;

Aι –Ωραία. Πολύ ωραία.

Aθ – Καλά; Ωραία;

Aι – Ε καθήσαμε 20 μέρες μαζί στο ίδιο σπίτι δηλαδή έμενε και εκείνος μαζί μας, ήταν και η αδελφή μου βέβαια και σε 20 μέρες κανονίσαμε τα πάντα και παντρευτήκαμε. Και κάναμε και γάμο.

Aθ – Ναι, και κάθε μέρα πηγαίνατε έξω; Μιλάγατε;

Aι – *Ε, έπρεπε να κάνουμε τις ετοιμασίες. Να ψωνίσουμε, έπιπλα, πράγματα, ε, και για δύο πράγματα κάναμε. Σε 20 μέρες προλαβαίνεις να ετοιμάσεις τώρα γάμο έτσι;*

Aθ – Ναι

Aι – *Και ετοιμάσαμε, ψωνίσαμε και να κάνεις και γάμο να ψωνίσεις για το τραπέζι τα φαγητά, το ένα το άλλο αλλά είχαμε κάποιον από την Παλιόχωρα και μας έδωσε το κέντρο του. Είχε ένα ωραίο εστιατόριο και μας έδωσε το κέντρο και κάναμε το γάμο εκεί. Ο Πρόξενος με πήγε στην εκκλησία είχα πολύ καλό κόσμο καλέσει. Πάρα πολύ καλό.*

Aθ – Και ήτανε και η αδελφή σου;

Aι – *Ναι. Η παράνυφη ήτανε η αδελφή μου.*

Aθ – Και ήτανε ωραία;

Aι – *Ναι. Ωραία ήτανε αλλά για μένα ήτανε sad που δεν είχα κανέναν από τους γονείς μου.*

Aθ – Αυτό πήγα να πω.

Aι – *Ναι δεν ήτανε οι γονείς μου, τα αδέρφια μου οι υπόλοιποι και ήτανε και ο πρώτος γάμος στο σπίτι μας. Από την οικογένειά μου ήμουνα first.*

Aθ – Α, ο αδελφός σου δεν είχε παντρευτεί;

Aι – *Ο αδελφός μου ο μεγάλος δεν είχε παντρευτεί ακόμα, ήμουνα η πρώτη που παντρεύτηκα*

Aθ – Ναι

Aι – *Και ήτανε λίγο συγκινητικό για μένα, αυτά*

Aθ – Όμως οι γονείς σου χάρηκανε που...

Aι – *...ε ναι βέβαια γιατί τον Στέλιο τον γνωρίσανε, ήρθε εδώ, τον γνωρίσανε οι γονείς μου, του κάνανε ωραίο τραπέζι με κόσμο*

Aθ – Όταν πήγε

Aι – *Ναι όταν έφυγε από δω για να έρθει στην Νέα Ζηλανδία του κάνανε μεγάλο τραπέζι. Του κάνανε. Ωραίο, ναι πολύ μεγάλο τραπέζι.*

Aθ – So, παντρευτήκατε και πες μου τι ήξερες εσύ για αυτά τα πράγματα;

Aι – *Τίποτα δεν ήξερα. Δεν ήξερα τίποτα αλλά είχα μπει στην ζωή, είχα μπει στην ζωή δούλευα, ψώνιζα, είχα μάθει από το σπίτι μας που ήμουνα*

Aθ – Ναι, ναι

Aι – *Από το σπίτι μας που ήμουνα σαν παιδί μου άρεσε να ψωνίζω στο σπίτι μέσα, όταν είχα κανά χαρτζηλικάκι κάτι, ψώνιζα για το σπίτι, δεν ψώνιζα ρούχα δικά μου ψώνιζα για το σπίτι. Είχα μάθει.*

Aθ - Ναι όμως δεν ήξερες τι γίνεται με άντρα και γυναίκα, πως μωρά γίνονται, αυτά τα πράγματα, αυτά τα σεξουαλικά.

Aι - Τα ζέραμε, αυτά πια τα ζέραμε όλοι, τα ζέραμε.

Aθ - Ναι τα ξέρατε; Πως τα ξέρατε;

Aι - Ε τα ζέραμε καλά

Aθ - Ναι; Πως τα ξέρατε;

Ευαγ - Με τις φίλες με τις κοπέλες

Aι - Ε, βέβαια με τις φίλες, ε, ναι αμέ αλίμονο. Αυτά τα πράγματα.

Aθ - Μιλάγατε λέγατε τέτοια πράγματα.

Aι - Ε. Βέβαια

Aθ - Τι λέγατε;

Aι - Κοίτα εγώ έκανα παρέα και με πολλές κοπέλες παντρεμένες και μιλούσαμε.

Aθ - Α, ναι και τι σου λέγανε;

Aι - Τι μου λένε, τι με ρωτάς τώρα τι μου λέγανε.

Aθ - Να τον στείλουμε τον Στέλιο έξω τώρα;

Aι - Όχι δεν χρειάζεται. Καλά εντάζει.

Aθ - Τι σας λέγανε; Τώρα είσαι μεγάλη γυναίκα ντρέπεσαι;

Aι - Όχι δεν ντρέπομαι αλλά είναι πολλά πράγματα εντάζει.

Aθ - Ναι τι λέγανε;

Aι - Ε τι να σου πω τώρα τι λέγαμε.

Aθ - Ε, θέλω να ξέρω τι λέγατε γιατί ξέρω ότι αυτά τα χρόνια όλο λέγανε ότι είμαστε...

Aι - ...δεν έχουμε πάει με άντρα ε;

Aθ - Ναι τέτοια πράγματα είμαστε σαν Παναγίες. Παναγίες όμως αυτό δεν είναι αλήθεια. Η μητέρα μου μου είπε εμένα όταν παντρευτείς ο άντρας σου θα σου μάθει όλα που πρέπει να ξέρεις

Aι - Μα οι κοπέλες τα ζέρουνε πιο μπροστά.

Aθ - Ναι το ξέρω αυτό, αυτό λέω.

Aι - Ε, ναι

Aθ - Ε τι σαχλαμάρες λέγανε.

Α1 – *Ε, εντάξει κοίτα Αθηνά*

Αθ – *Και εγώ θέλω να ξέρω.*

Α1 – *Ναι εντάξει τα λέγανε αλλά όπως μιλάμε τώρα οι παντρεμένες, εγώ έκανα παρέα με παντρεμένες κοπέλες και τα λέγαμε ας πούμε όλα. Ε λέγαμε για τέτοια πράγματα λέγαμε. Μιλούσαμε.*

Αθ – *Ήξερες τέτοια πράγματα;*

Α1 – *Ήξερα τα ήξερα όλα. Βεβαίως τα ήξερα.*

Αθ – *Τι λέγανε, τους αρέσανε ή;*

Α1 – *Βεβαίως και τους αρέσανε.*

Αθ – *Ναι;*

Α1 – *Τους αρέσανε.*

Αθ – *Ναι. Σο, εσύ περίμενες να ήτανε κάτι ωραίο;*

Α1 – *Ναι. Βέβαια ήτανε ωραία.*

Αθ – *Ήτανε*

Α1 – *Καλά ήτανε, ωραία ήτανε ναι. Καλά ήτανε, ναι.*

Αθ – *Ναι, το πρώτο βράδυ είσαστε μαζί ήτανε καλά;*

Α1 – *Ωραία ήτανε.*

Αθ – *Πρέπει να το πεις αφού είναι ο Στέλιος εδώ.*

Α1 – *Ωραία ήτανε αλλά είμαστε και πολύ προσεκτικοί γιατί είχα και την αδελφή μου και έμενε δίπλα δίπλα η αδελφή μου*

Αθ – *Α μέσ στο σπίτι*

Α1 – *Μές στο σπίτι*

Αθ – *Που κάνατε το πρώτο βράδυ.*

Α1 – *Ναι δεν πήγαμε σε ξενοδοχείο, δεν πήγαμε, αφού είχαμε δικό μας σπίτι γιατί να πάμε στο ξενοδοχείο.*

Αθ – *Ναι, ναι*

Α1 – *Και έτσι είμαστε στο σπίτι μας. Αλλά ήτανε δίπλα το δωμάτιο της αδελφής μου και έτσι είμαστε πάρα πολύ προσεκτικοί*

Ath – *Were you shy with each other?*

Α1 – *Ναι βεβαίως*

Αθ – *Ναι*

Ai – *Ναι πάρα πολύ. Ναι*

Ευαγ – *Ε δεν ξέρατε ο ένας τον άλλον ακόμα*

Ai – *Ε ναι βέβαια 20 μέρες δεν προλαβαίνεις να γνωρίσεις έναν άνθρωπο έτσι; Όσο να'ναι ντρέπεσαι ε;*

Aθ – *Ναι, ναι, ναι. Όμως μετά ήτανε οκ.*

Aθ – *Είπες ότι είχατε καλή, ταιριάζατε;*

Ai – *Ταιριάζαμε πάρα πολύ, όχι περάσαμε πολύ καλά με τον ... Είμαστε 51 χρόνια παντρεμένη.*

Aθ – 51?

Ai – *Τώρα θα γίνει 51 χρόνια, 31 Ιουλίου θα γίνει 31/51 χρόνια που είμαστε παντρεμένοι*

Aθ – *Γιατί νόμιζες ότι είσατε you matched really well.*

Ai – *Μια χαρά είμαστε, πολύ καλά είμαστε*

Aθ – *Ναι γιατί;*

Ai – *Γιατί ταιριάζαμε. Έχουμε ταιριάζει και είμαστε καλά.*

Aθ – *Πως ταιριάζατε;*

Ai – *Σαν χαρακτήρες γιατί κοίτα όταν ο άντρας ζηλεύει την γυναίκα ή η γυναίκα ζηλεύει τον άντρα δεν περνάνε καλά έτσι. Εμείς ποτέ δεν ζήλεψε ο ένας τον άλλον πως θα ντυθούμε ή πως θα μιλήσουμε ποτέ. Τα λεφτά, τα χρήματά μας ποτέ δεν βάλαμε χωριστό πορτοφόλι. Από την Νέα Ζηλανδία που είμαστε είχαμε ένα πορτοφόλι πάντα. Δηλαδή τα λεπτά είναι εκεί. Πήρες τι σου χρειάζεται, πήρες τι σου χρειάζεται δεν κάναμε παρατηρήσεις γιατί πήρες και που πήρες, τι πήρες, τι έκανες αυτά. Και έτσι συμφωνούσαμε σε όλα τα πάντα.*

Aθ – *Δηλαδή δεν ήτανε σαν παντρεία σαν τα παλιά χρόνια; Που λέγανε τι να κάνεις και τέτοια πράγματα...*

Ai – *Όχι δεν είχαμε δύσκολη ζωή εμείς.*

Aθ – *Ήθελες εσύ να είναι διαφορετικά η παντρεία σου;*

Ai – *Όχι. Δεν ήθελα γιατί είμαι πολύ ευαίσθητη και αν μου τύχαινε ένας άνθρωπος που ήτανε σκληρός, έτσι σκληρός*

Ευαγ – *Αυστηρός, απότομος*

Ai – *Αυστηρός, απότομος, δεν θα ζούσα. Δεν θα τον κρατούσα.*

Ath – *So when you thought of marriage and the man you might married did you think oh I don't want somebody like you know.*

Ai – *Ναι*

Aθ – *Then I know I want somebody who is going to treat me better.*

Αι - Όχι γιατί έβλεπα ας πούμε ότι περνούσα καλά και ότι

Αθ - Πριν τον...

Αι - Πριν τον...όταν έβλεπα κανένα που να είναι αυστηρός και τέτοια λέω ω εγώ δεν θα το κάνω δεν θα το δεχόμουν.

Ευαγ - Ξέρατε τι θέλατε;

Αι - Ναι. Ήξερα τι θέλω

Αθ - Και του είπες πριν παντρευτείς τι ήθελες;

Αι -Ναι το είπα

Αθ - Τι του είπες;

Αι -Του είπα ότι έχω ανοιχτό χαρακτήρα, ότι είμαι ανοιχτός χαρακτήρας, δηλαδή όταν δω έναν άνθρωπο θα τον δω να του μιλήσω, θα γελάσω μαζί του, θα αστειέψω και όταν ο άνθρωπος είναι παράξενος παρεξηγεί.

Αθ -Ενώ εμένα ήτανε τέτοιος ο χαρακτήρας μου που μιλούσα σε όλο τον κόσμο.

Αθ - Και τι είναι από τον Στέλιο που σου άρεσε; Από τον χαρακτήρα του;

Αι -Που δεν με παρατηρούσε ποτέ. Σε τίποτα. Ποτέ δεν με παρατηρούσε σε τίποτα, ούτε στο ντύσιμο, ή αν θέλουμε να φέρουμε κάποιον στο σπίτι μας να φάμε, θα μου πείτε γιατί τους είπες να έρθουνε δεν μου έλεγε ποτέ. Ή αν πάμε κάπου δεν μου έλεγε μην πάμε, θα πάμε. Ή θα του πω ξέρεις πάμε κάπου να περάσουμε έτσι πάμε, δηλαδή ποτέ δεν μου είπε να μην πάμε. Πάντα όταν έλεγα κάτι, ναι, πάμε. Που, που, ήτανε.

Αθ - Α, ωραία

Αι - Ναι ήτανε, δεν έχω πρόβλημα κανένα πρόβλημα. Και ευτυχώς και τα παιδιά μου είναι έτσι. Και τα παιδιά μου είναι πολύ καλά παιδιά. Πήρανε από εμάς.

Αθ -Μένατε με την αδελφή σου στο ίδιο...

Αι - ...σπίτι. Μέχρι να παντρευτεί και αυτή μετά όταν παντρεύτηκε...

Αθ - Α και πότε παντρεύτηκε;

Αι -Περάσαμε 2-3 χρόνια που παντρεύτηκε; Μετά από 2-3 χρόνια.

Αθ - Έφερε κάποιον;

Αι - Ναι έφερε ένα παιδί από δω.

Αθ - Από τους γονείς σου;

Αι - Ναι. Και αυτοί το κάνανε προξενιά. Έτσι όπως και εμένα.

Αθ - Ναι

Αι - Και ήρθε στην Νέα Ζηλανδία και παντρεύτηκε.

Aθ – Α η άλλη αδελφή

Aι – *Και έφερα και την μικρή μου την αδελφή και εντωμεταξύ...*

Aθ – Α πότε;

Aι – *Το '64 ήρθε η Σοφία ή το...Το '64 νομίζω ήρθε και είχε και αυτή ένα παιδί από δω, που τον είχε γνωρίσει και τον έκανε πρόσκληση και τον έφερε.*

Aθ – Και πως γνωρίστηκε αυτή μαζί του;

Aι – *Όχι δουλέψανε σε ένα εργοστάσιο που κάνανε μαντήλια. Εργοστάσιο που έβγαζε μαντήλια*

Aθ – So, κάθησες στο Ουέλλινγκτων όλα αυτά τα χρόνια

Aι – *όλα αυτά τα χρόνια κάθησα στο Ουέλλινγκτων. Πήγα όμως round στην NewZealand παντού αλλά η μόνη μου κατοικία ήτανε στο Ουέλλινγκτων.*

Aθ – So, πήγες από το hostel σε νοσοκομείο;

Aι – *Στο Ουέλλινγκτων στο publichospital δούλεψα για 3 χρόνια. Εκεί παντρεύτηκα. Από κει έφυγα μετά από 3 χρόνια, ετελείωσε το κοντράκτ και έφυγα δούλεψα μετά στα μαντήλια και εγώ. Στο εργοστάσιο που έβγαζε μαντήλια. Κοντά στο σπίτι μας ήτανε. Όταν έφυγα όμως από το publichospital που δούλευα, η μαγείρισσα, η πρώτη μαγείρισσα, the first cook μου έκανε το γαμήλιο cake.Beautiful. 3 πατώματα present. Yeah μου κάνανε beautifulpresents. Μου κάναμε ασημικά και μου κάμανε pyrex που έχει φωτιά από κάτω.*

Aθ – Α, ναι

Aι – *Και ζεσταίνεται το φαγητό. Μου κάνανε beautiful porcelan presents μου κάνανε beautiful presents.*

Ευαγ – Σας αγαπούσανε δηλαδή;

Aι – *Ναι μου κάνανε, τα δώρα αυτά όλα τα έχω. Από κει. Μαζέψανε οι κοπέλες λεφτά και πήγανε και μου πήρανε πολύ ωραία δώρα δηλαδή πάρα πολλά δώρα μου κάνανε.*

Aθ – Και πότε πήρατε, αγοράσατε το σπίτι σας;

Aι – *Το σπίτι το αγοράσαμε το '63, '64, το '68; Το '68.*

Aθ – Και που ήτανε;

Aι – *Μες στο κέντρο στο Ουέλλινγκτων. Στο Courten Place, κοντά*

Aθ – Courtney place?

Aι – *Courtney place*

Ath – Oh.

Aι – *Κοντά δηλαδή από τα μαγαζιά ήτανε 3 λεπτά το σπίτι μας. Στο MtVictoria*

Aθ – Mt Victoria.

Evang – Mt Victoria

Αι – *Yeah Mt Victoria. Αλλά ήτανε το σπίτι μας παιδιά πάρα πολύ ωραίο. Πολύ ωραίο, 5 λεπτά από το κέντρο. Μέσα από το κέντρο και τότε δεν ήτανε όπως είναι τώρα.*

Αθ – Ναι

Αι – *Τότε μπορούσες να αφήσεις και το παράθυρο ανοιχτό, τις πόρτες ανοιχτές δεν φοβόσουν, είχαμε σινεμά δίπλα. Τα πάντα, τα πάντα. Ήταν πολύ ωραία.*

Αθ – *Και οι αδελφές σου ήρθανε μαζί σου ή...*

Αι – *Ναι επειδή ήτανε το σπίτι μου πολύ μεγάλο τους είχα, εμείνανε μαζί μου για λίγο καιρό, μετά αγοράσανε και αυτές δικά τους σπίτια.*

Αθ – *Και πότε ήσουν εγκυος;*

Αι – *Πότε έμεινα εγκυος;*

Αθ – Ναι

Αι – *Το πρώτο μου παιδί έμεινα εγκυος μετά από ένα χρόνο και το έχασα το πρώτο μου παιδί. Ναι*

Αθ – *Ναι, πόσω ήσουν;*

Αι – *Οκτώ μηνών ήμουνα.*

Αθ – *Οχτώ μηνών;*

Αι – *Οχτώ μηνών ένα μεγάλο παιδάκι. Αγόρι*

Αθ – *Και πως έγινε αυτό; Έτσι ξαφνικά;*

Αι – *Ναι, όχι, πήγα να καθαρίσω το παράθυρο και έτσι που σήκωσα το παράθυρο ξεκόλλισε το μωρό από τη μέση μου και το χάσα το μωρό, το πρώτο μου το παιδί και μετά από 3 χρόνια πέρασε μετά από 3 χρόνια ξανάκανα. Δεν ήθελα να κάνω επειδή πήραμε το σπίτι, πήραμε αυτοκίνητο, είχαμε έξοδα και είπαμε να βοηθηθούμε λιγάκι και μετά να κάνουμε παιδί. Και μετά από 3 χρόνια έκανα την κόρη μου.*

Αθ – *Και πως κάνατε αυτό; Τι kind of birth control είχατε αυτά τα χρόνια;*

Αι – *Τίποτα προσέχαμε. Προσέχαμε, δεν θέλαμε να κάνουμε παιδί και έπρεπε να πληρώνουμε το σπίτι, πήραμε αυτοκίνητο αυτά. Δεν είχαμε το σπίτι; Ε, πάντως δεν θέλαμε να κάνουμε παιδί, θέλαμε να μαζέψουμε λεφτά για να πάρουμε το σπίτι. Και έτσι μετά από 3 χρόνια κάναμε.*

Αθ – *Θα είσαστε παντρεμένοι 4 χρόνια*

Αι – *3 χρόνια περίπου – 3,4 χρόνια. Ναι*

Αθ – *Το πρώτο*

Αι – *Το πρώτο yeah.*

Αθ – *Και δούλευες όταν είχες τα μωρά;*

Α1 - *Όχι δεν δούλευα. Ναι. Δούλεψα parttime.*

Αθ - parttime

Α1 - *Γιατί έμενα με τις αδελφές μου και με βοηθούσανε, εντωμεταξύ οι αδελφές μου παντρευτήκανε και αυτές και είχανε παιδιά και είμαστε δηλαδή εγώ δούλευα το πρωί και εκείνες εδουλεύανε το απόγευμα. Και προσέχανε η μία της αλληνηής τα παιδιά και έτσι δουλεύαμε όλο.*

Αθ - Που δούλευες; Ακόμα στο healthyshop?

Α1 - *Ναι όχι δεν δούλευα, δούλευα στο laundry. Στο Wellington Hospital.*

Αθ - Α, ναι.

Α1 - *Το βράδυ δούλευα 6-10 ή καμιά φορά πήγαινα 4-6 το απόγευμα είμαστε διάφορες δουλειές και*

Αθ - και οι άλλες αδελφές σου δουλεύανε και εκεί

Α1 - *Ναι και οι αδελφές μου.*

Αθ - Και κάνατε το roster.

Α1 - *Κάναμε άλλες ώρες η μία και άλλες ώρες η άλλη.*

Αθ - Μπορείς να διαλέξεις πότε

Α1 - *ναι, ναι*

Αθ - thatwasgood.

Α1 - *Και έτσι τα παιδιά μας δεν τα δίναμε έξω γιατί είχαμε μες στο σπίτι προσέχανε η μία αδελφή της αλληνηής τα παιδιά και δόξα τω Θεώ καλά ήτανε.*

Αθ - So, πότε φύγατε από το Ουέλλινγκτων;

Α1 - *Το '83 φύγαμε.*

Αθ - Το '83.

Αθ - Και πως και φύγατε;

Α1 - *Γιατί*

Αθ - Ναι είχατε πάει πίσω στην Ελλάδα πριν από αυτά τα χρόνια;

Α1 - *Ohyes. Στην Ελλάδα ερχόμαστε πολύ συχνά γιατί ζούσαν οι γονείς μας.*

Αθ - Πότε πήγατε πίσω πρώτα;

Α1 - *Πρώτα το '72.*

Αθ - '72.

A1 - *Ναι. Τον Μάρτιο του '72 ήρθαμε πρώτη φορά μετά από 12 χρόνια είχα να δω τους γονείς μου.*

Aθ - 12 χρόνια ήτανε και τα παιδιά σου;

A1 - *12, 15 ε κάτι τέτοιο.*

Aθ - *Ήρθαμε πρώτη φορά ναι είχα τα παιδιά μου. Γιατί τα παιδιά μου γεννηθήκανε το '63, '65. Και είχα τα παιδιά μου τα πήρα, τα'φερα τα παιδιά μου, ναι.*

Aθ - Μικρά. Και πως έγινε αυτό; Ήρθε χωρίς τις αδελφές σου

A1 - *Οι αδελφές μου μείνανε εκεί. Ήρθα εγώ με τον άνδρα μου για να δούμε τους γονείς μας.*

Aθ - Ναι

A1 - *Ζούσαν οι γονείς μας τότε και ήρθαμε καθήσαμε 6 μήνες.*

Aθ - 6 μήνες;

A1 - *6 μήνες κάτσαμε το '72.*

Aθ - Με αεροπλάνο;

A1 - *Με αεροπλάνο ναι. Με αεροπλάνο βέβαια.*

Ath - Πολύ καιρό ε; Πως και ήταν τόσο πολύ καιρό;

A1 - *Ναι επειδή ήτανε τόσα πολλά χρόνια που είχαμε να τους δούμε ήρθαμε να τους χορτάσουμε. Και καθήσαμε αρκετά.*

Aθ - Και μάζεψες λεφτά;

A1 - *Ναι βέβαια.*

Aθ - Τι κάνατε το σπίτι το νοικιάσατε;

A1 - *Όχι μένανε οι αδελφές μου.*

Aθ - Α είχατε μαγαζί

A1 - *Είχαμε και μαγαζί, ο Στέλιος έφυγε από τη δουλειά και άνοιξε μαγαζί.*

Aθ - Α, τι μαγαζί ήτανε;

A1 - *Fish shop ε?*

Aθ - Fish shop. Α, και εσύ δούλευες στο fish shop ή στο laundry;

A1 - *No*

Aθ - Α, εσύ δούλευες στο laundry

Aθ - *Γιατί δεν τον βοήθησες;*

Α1 - Δεν μπορούσα γιατί είχαμε τα παιδιά και δεν μπορούσα να είμαι πολλές ώρες στο μαγαζί.

Αθ - Ναι, ναι. Και μοναχός του το έκανε

Α1 - Όχι, είχε ο αδελφός μου ήτανε

Αθ - Ο αδελφός του ήρθε;

Α1 - Ήρθε και ο αδελφός μου μετά.

Αθ - Α ο δικός σου

Α1 - Ο αδελφός μου ήρθε το...

Αθ - Ο πρώτος;

Α1 - Όχι. Ο δεύτερος ο πρώτος δεν ήρθε ποτέ στην Νέα Ζηλανδία.

Αθ - Ο δεύτερος πότε ήρθε;

Α1 - Το '63 ήρθε ο αδελφός μου.

Αθ - Και εσύ τον έστειλες;

Α1 - Ναι.

Αθ - Α, τους έφερες όλους.

Α1 - Ναι

Αθ - Και τι δουλειά έκανε αυτός;

Α1 - Δούλεψε στα [? 49'43] συνεργεία που έβγαζε μηχανήματα και τέτοια.

Αθ - Σο, πήγατε πίσω στην Ελλάδα και πως ήτανε αυτό;

Α1 - Α, τότε ήτανε πολύ ωραία. Πέρασαμε πολύ ωραία, πάρα πολύ ωραία πέρασαμε όταν ήρθαμε.

Αθ - Πως σου φάνηκε όταν ήρθες εδώ;

Α1 - Καλά ήτανε μου άρεσε. Που είδα τους γονείς μου μετά από τόσα χρόνια και οι γονείς μου ήτανε ωραία, πέρασαμε πάρα πολύ ωραία.

Ευαγ - Είχε αλλάξει η Ελλάδα;

Α1 - Ναι ήτανε πολύ αλλαγμένη όταν...βέβαια, πολύ πάρα πολύ. Ναι

Αθ - Πως; Πως ήτανε;

Α1 - Σε όλα είχε αλλάξει. Και οι άνθρωποι ζούσανε καλύτερα και δουλειές υπήρχανε πιο πολλές και πιο πολλή ελευθερία είχανε ο κόσμος. Ήτανε ωραία.

Αθ - Και οι γονείς σου είχανε αλλάξει;

Α1 – *Ναι οι γονείς μου όταν με είδανε*

Αθ – Τι;

Α1 – *Ε δεν ήθελαν να φύγουμε. Όταν φεύγαμε πια όλο το κλάμα, κλάμα, πολύ κλάμα πια όταν φεύγαμε.*

Αθ – Είχανε γεράσει οι γονείς σου;

Α1 – *Ναι είχανε αλλά εντάξει καλά ήτανε. Μετά από τότε όμως ερχόμασταν συχνά. Μετά από το '72 ερχόμασταν κάθε 2 χρόνια, 3 χρόνια ερχόμαστε.*

Αθ – Χάσανε πολλά παιδιά μόνο ο μεγάλος

Α1 – *Ναι μόνο ο ένας έμεινε εδώ. Αλλά η μαμά μου ήτανε...*

Αθ – Εδώ στην Κρήτη ή στην Αθήνα;

Α1 – *Εδώ στην Κρήτη όλοι στα Χανιά. Αλλά η μαμά μου ήτανε πολύ σκληρή, δηλαδή ήθελε, ήτανε χαρούμενη που φύγαμε και περνούσαμε καλύτερα στο εξωτερικό. Εντωμεταξύ είχα και τον μπαμπά μου όταν έφυγα το '79 που είχα έρθει και πήρα τον μπαμπά μου μου λέει παιδί μου να καθίσετε εδώ μην γυρίσετε πίσω στην Κρήτη.*

Αθ – Γιατί δεν ήρθε και η μάνα σου;

Α1 – *Η μαμά μου δεν ήθελε να μπει στο αεροπλάνο. Φοβόταν τα αεροπλάνα.*

Αθ – Σο. Ο πατέρας σου ήρθε να δει...

Α1 – *Ο πατέρας μου ήρθε να δει και εντωμεταξύ όταν ήρθε ο μπαμπάς μου είχαμε τακτοποιηθεί όλα τα αδέρφια. Και τον πέραμε 10 μέρες η μία, 10 μέρες η άλλη και λέει παιδί μου εσείς είσαστε μέσα στον παράδεισο. Είχαμε και ωραία σπίτια πάρει πολύ ωραία σπίτια και του'χαμε το δωματιάκι του μόνος του, περνούσε καλά, τον προσέχαμε πάρα πολύ και του άρεσε που κάθησε.*

Αθ – Και πηγαίνατε τακτικά πίσω;

Α1 – ναι

Αθ – Ναι;

Α1 – *Ναι βέβαια.*

Αθ – Και γιατί τότε αν φύγατε στην Αυστραλία;

Α1 – *Εφύγαμε το '83 γιατί τα παιδιά μου αφού μεγάλωσαν και τελειώσανε τα σχολεία στο NewZealand λένε καλύτερα να πάμε στην Αυστραλία που είναι πιο πολλή ζωή. Ε, πιο πολλή ζωή ήτανε.*

Αθ – Τώρα που φτάσαμε, α, ναι, είχατε πάρει στον νου σας να φύγετε από την Νέα Ζηλανδία. Γιατί φύγατε;

Α1 – *Γιατί φύγαμε; Γιατί τα παιδιά μου θέλανε να πάνε πιο πολύ, πιο πολύ ζωή. Morelife.*

Αθ – Α, δεν τους αρέσανε το Ουέλλινγκτων;

Α1 – *Ναι ήτανε veryquiet.*

Aθ – Μικρό

Aι – *Ναι. Ήτανε very quiet, ησυχία δεν είχανε να πάνε πουθενά, μόνο να πάνε σε κάνα coffeabar να πιούνε κάνα καφέ και τίποτα άλλο. Δεν είχε τίποτα το Ουέλλινγκτων. Και έτσι λένε να πάμε στο Σύδνευ.*

Aθ – Πως όταν ήτανε μικρά παιδιά ξέρανε ότι ήτανε Έλληνες;

Aι – *Αμέ, αφού μιλάνε τα παιδιά μου Ελληνικά. Πιο καλά από εμένα.*

Aθ – Ναι στο σπίτι

Aι – *Αμέ πήγανε στο ελληνικό, αμέ στο σπίτι μιλούσαμε Ελληνικά*

Aθ – Ναι

Aι – *Στο σπίτι μιλούσαμε Ελληνικά και πήγανε και στο σχολείο στα Ελληνικά, τελειώσανε το δημοτικό σχολείο, έχει δημοτικό σχολείο και τελειώσανε, βεβαίως και τελειώσανε το Ελληνικό σχολείο τα παιδιά μου και τα δύο.*

Aθ – Και ήθελαν να μάθουν Ελληνικά;

Aι – *Ναι βεβαίως μάθανε Ελληνικά πολύ ωραία και στην εκκλησία πηγαίνουνε και η κόρη μου της αρέσει η εκκλησία πάρα πολύ πηγαίνει*

Aθ – So, είπανε ότι δεν είχε ζωή το Ουέλλινγκτων

Aι – *Ναι και πήγαμε στο Σύδνευ. Yeah.*

Ευαγ – Μας έλεγε ο σύζυγός σας ότι ένας από τους λόγους που φύγατε ήθελε ο γιος σας να έχει παραπάνω ευκαιρίες

Aι – *Ναι έτσι. Πιο πολύ...*

Ευαγ – για τα παιδιά

Aθ – *Ναι και όντως είχε πολύ καλή δουλειά στο Σύδνευ, δούλεψε μαζί μας στο μαγαζί που είχαμε αλλά μετά βάλαμε κάποιους άλλους και δουλέψανε, μας βοηθήσανε, βάλαμε άλλους ανθρώπους και εμάς και πήγε σαν διευθυντής σαν supervisor πήγε στο ζωολογικό κήπο. Σαν supervisor ήτανε, ήτανε πολύ καλή δουλειά αυτή. Αλλά μετά πάλι του φαινόταν οι αποστάσεις μακρινές γιατί όντως το Σύδνευ είναι τα distance πολύ μακριά η μία απόσταση από την άλλη.*

Aθ – Ναι όμως εδώ όταν ήτανε στο Ουέλλινγκτων τι σπούδασε;

Aι – *Τελείωσε το σχολείο μόνο.*

Aθ – Α το σχολείο

Aι – *Μόνο το σχολείο τελείωσε*

Aθ – Και τι ήθελε να κάνει με τη ζωή του;

Α1 - *Ήθελε να μάθει κάτι να δουλέψει σε κάπου μόνιμα, δεν ήθελε να πηγαίνει από δω και από κει. Ήθελε να σταθεροποιηθεί, να, πως το λένε, να σταθεροποιηθεί την καριέρα του σε ένα μέρος δηλαδή να μην πηγαίνει από δω από κει σε ένα μέρος να...ένα επάγγελμα να μάθει κάτι.*

Αθ - *Και όταν τελειώσε το σχολείο...*

Α1 - *Αλλά...*

Αθ - *Δεν βρήκε εδώ δουλειά; Στο Ουέλλινγκτων*

Α1 - *Στο Ουέλλινγκτων Όχι τελείωσε το σχολείο και ήθελε να φύγει.*

Αθ - *Αμέσως;*

Α1 - *Ήθελε να φύγει*

Αθ - *Έτσι σου είπα θέλω να φύγω*

Α1 - *Τελειώσε το σχολείο*

Αθ - *Τι έπαθε;*

Α1 - *Αφού ήθελε να φύγει δεν μπορούσαμε λέμε εντάζει*

Αθ - *Αφού είχες αδελφές εδώ αδελφό. Και αδελφές.*

Α1 - *Είχα όντως*

Αθ - *Όλοι οι Έλληνες που ήξερες*

Α1 - *Είχαμε πολλούς γνωστούς η δική μου η οικογένειά μου ήμασταν 22 άτομα.*

Αθ - *Ναι και πως;*

Α1 - *Γιατί είχα ανήψια. Και εμείς όταν κάναμε τραπέζια και τέτοια μαζευτότανε τα ανήψια μου, τα αδέρφια μου και είμαστε*

Αθ - *Μεγάλο πράγμα είναι αυτό να κάνεις.*

Α1 - *Μεγάλο τραπέζι, μεγάλο πάρτυ. Περάσαμε πάρα πολύ ωραία στην Νέα Ζηλανδία. Πολύ ωραία περάσαμε. Μετά που πήγαμε στο Σύδνευ ο γιος μου πάλι δεν του άρεσε και ήθελε να πάει πάλι Νέα Ζηλανδία. Όμως δεν μπορούσαμε γιατί...*

Αθ - *Όμως δεν ήτανε δύσκολο να φύγεις από το Ουέλλινγκτων;*

Α1 - *Δύσκολο όχι, πολύ εύκολο. Εμείς είχαμε κουμπάρους στην Αυστραλία*

Αθ - *Όμως για σένα, για τον εαυτό σου;*

Α1 - *Για μένα ήτανε πολύ δύσκολο...*

Αθ - *...ναι....*

Α1 - *...σαν να έφυγα από την Ελλάδα και ξαναπήγα στην Νέα Ζηλανδία*

Aθ – Αυτό λέω. Δεν ήτανε...

Ευαγ – Τις αδελφές σας που αφήσατε πίσω, την οικογένεια

Aι – *Αφησα τις αδελφές μου και βάλανε και αυτές κλάμα. Κλάμα όχι αστεία οι αδελφές μου όταν έφυγα. Και κάθε μέρα στο τηλέφωνο όλη μέρα στο τηλέφωνο είμαστε. Ήρθανε στην Αυστραλία όμως οι αδελφές μου, καθίσανε μαζί μου, ερχότανε συχνά και μας βλέπανε, πηγαίναμε και εμείς και έτσι σιγά σιγά το ξεπεράσαμε. Εντωμεταξύ εμείς είμασταν στην Αυστραλία σιγά σιγά θέλανε και αυτές να φύγουνε και φύγανε και ήρθανε εδώ.*

Aθ – Ο γιος σου σου λέει θα φύγω, η κόρη μου μου λέει πάντα να πάω στην Αυστραλία εγώ λέω όχι δεν θα πάω. Γιατί εσύ είπες ναι;

Aι – *Γιατί τα παιδιά μου τα λατρεύω και δεν ήθελα να τους χαλάω ποτέ χατήρι. Είναι πολύ καλά τα παιδιά μου δηλαδή δεν είναι [? 4'17] τα έχω όλα*

Aθ – Και τα δικά μου είναι όμως ακόμη.

Aι – *Να μεγαλώσουνε λίγο.*

Aθ – Να πουλήσετε όλα, να...

Aι – *Αυτό κάναμε*

Aθ – Και ο πρώτος ήθελε να φύγει οι άλλοι δύο ήθελαν να φύγουνε και αυτοί;

Ευαγ – Ένα. Δύο παιδιά έχετε

Aι – *Δύο παιδιά έχω. Ένα κορίτσι και ένα αγόρι.*

Aθ – Α δύο και η κοπέλα

Aι – *Η κόρη μου ήρθε εδώ διακοπές όταν τελείωσε το πανεπιστήμιο, λέμε εντάξει τελειώσε το πανεπιστήμιο σου κάνουμε δώρο ένα ταξίδι να πας να δεις τις γιαγιάδες. Ζούσανε οι γονείς μας τότε. Και ήρθε εδώ πέρα και γνώρισε τον άντρα της.*

Aθ – Α, πριν φύγατε από την Νέα Ζηλανδία;

Aι – *Όχι είμαστε στην Αυστραλία.*

Aθ – Α ναι λέω, στο Ουέλλινγκτων ο γιος σου είπε θέλω να φύγω

Aι – *yeah*

Aθ – και η κόρη σου τι είπες;

Aι – *Ε δεν την ένοιαζε την κόρη μου*

Aθ – Δεν την ένοιαζε

Aι – *Δεν την ένοιαζε, δεν την ένοιαζε γιατί είμαστε μια οικογένεια που μπορούσαμε να συνεννοηθούμε δηλαδή δεν αντιδρούσε ο ένας και να λέει όχι ο ένας ναι ο άλλος. Είμαστε σύμφωνοι όλοι.*

Aθ –Ναι, μεγάλο πράγμα ήτανε αυτό

Aι –Ναι βέβαια.

Aθ – Και πως ήτανε για σένα;

Aι – Σαν να έφυγα από την Ελλάδα και ξαναπήγα Νέα Ζηλανδία. Τόσο σκληρά.

Aθ – Έκλαιγες;

Aι – Ναι πολύ πάρα πολύ. Κοίτα την Νέα Ζηλανδία την αναζητούσα και ακόμα την αναζητάω. Ειλικρινά κορίτσια σας λέω την Νέα Ζηλανδία σαν να είναι πιο πολύ από την Ελλάδα. Την Νέα Ζηλανδία την αγαπάω πάρα πολύ.

Aθ – Ναι;

Aι – Αλήθεια σου λέω.

Aθ – Γιατί;

Aι – Δεν ξέρω την αγαπάω γιατί οι άνθρωποι μου φερθήκανε πολύ καλά, δηλαδή πολύ καλά μας φερθήκανε οι άνθρωποι οι Νεοζηλανδοί, μας αγαπούσανε, μας προσφέρανε, είχαμε φίλους Νεοζηλανδούς και πηγαίναμε στα σπίτια τους ερχότανε στα σπίτια μας, δεν ξέρω την αγαπάω την Νέα Ζηλανδία. Πολύ την αγαπάω. Ίσως μου πρόσφερε πολλά η Νέα Ζηλανδία. Μου πρόσφερε η Νέα Ζηλανδία πολλά πράγματα.

Aθ – Ναι. Λες ότι ήτανε γιατί βρήκες ελευθερία εκεί;

Aι – Βρήκα την ελευθερία, έζησα

Aθ – Έγινες άνθρωπος,Adult πως το λένε

Ευαγ – Ενήλικος

Aι –Ναι. Έζησα αλλά μου έδωσε και πολλά πράγματα η Νέα Ζηλανδία. Τα οποία εδώ δεν μπορούσα να τα κάνω.

Aθ –Σαν τι;

Aι – Κοίταζε να δεις εκεί πέρα ήθελε ένα έπιπλο να το πάρω το πήρα, ήθελα ρούχα να πάρω είχα λεφτά να τα πάρω. Επήρα ένα σπίτι δεν μου άρεσε, ήθελα να πάρω ένα άλλο σπίτι μπορούσα να το πάρω ένα άλλο σπίτι. Ήθελα να πάρουμε ένα άλλο αυτοκίνητο μπορούσαμε να το πάρουμε, εδώ δεν μπορείς να τα κάνεις αυτά. Έζησα πολύ καλά στην Νέα Ζηλανδία.

Aθ – Όμως όταν ήρθαμε εδώ είπες ότι σου άρεσε το Σύδνευ.

Aι –Μου αρέσει και το Σύδνευ τώρα...

Aθ – Και ότι ήθελες να πας πίσω

Aι – Κοίταζε να δεις τώρα για να πάω πίσω για να μου πεις να πάω πίσω, πάω στο Σύδνευ δεν πάω Νέα Ζηλανδία. Ξέρεις γιατί γιατί είναι ησυχία και δεν υπάρχουν οι άνθρωποι τώρα.

Ευαγ – Η Ελληνική Κοινότητα δεν είναι η ίδια πλέον

Α1 – *Ναι. Όχι δεν υπάρχει Ελληνική Κοινότητα*

Αθ – *Α στο Ουέλλινγκτων δεν υπάρχει*

Α1 – *Ναι. Έχουνε φύγει όλοι, έχουνε πεθάνει, έχουνε φύγει*

Αθ – *Όμως εσύ όταν έφυγες ήταν ακόμα εκεί*

Α1 – *Ήτανε ακόμα πολλοί*

Αθ – *Και όταν πήγατε στο Σύδνευ πως τα βρήκες;*

Α1 – *Όταν πήγα στο Σύδνευ τα βρήκα πάρα πολύ καλά γιατί πήγαμε, μας είχανε βρει οι κουμπάροι μας το σπίτι...*

Αθ – *...ναι...*

Α1 – *...το καθαρίσανε, και βάλανε και κάτι έπιπλα μέσα και μπήκαμε μες στο σπίτι και κοιμηθήκαμε κατευθείαν στο κρεβάτι.*

Αθ – *Α και σε ποιο μέρος ήτανε;*

Α1 – *Που πήγαμε;*

Αθ – *Ναι. Που μένατε;*

Αθ – *Remington was it?*

Α1 – *Όχι όχι δεν ήταν στο Έβερτον, πως λέγανε το μέρος που πρωτοπήγαμε; Remington.*

Αθ – *Remington*

Α1 – *Στο Remington ναι. Ermington. Λοιπόν πήγαμε εκεί πέρα μας είχανε βρει οι κουμπάροι μας το σπίτι και το μαγαζί. Το μαγαζί τ'χαμε βρει;*

Ευαγ – *Ο κύριος Στέλιος το είχε βρει.*

Α1 – *ναι μπράβο ο Στέλιος είχε πάει πριν*

Αθ – *Είχε πάει πριν*

Α1 – *Ο Στέλιος είχε πάει πριν στο Σύδνευ και είχε βρει το μαγαζί*

Αθ – *Ναι*

Α1 – *Και ο κουμπάρος μου μας βρήκε το σπίτι, το καθάρισε ο κουμπάρος μου, να είναι καλά, όλα τα πράγματα, μας έβαλε μερικά πράγματα και πήγαμε. Και όταν πήγαμε εκεί πέρα είχαμε τους κουμπάρους μας, είχαμε φίλους που είχαμε γνωρίσει από την Νέα Ζηλανδία που ερχότανε εκεί*

Αθ – *Α είχανε φύγει*

Α1 – *Ναι. Και γνωριστήκαμε μπήκαμε μέσα σε κύκλο κατευθείαν.*

Αθ – *Α ωραία*

Ai – *Και μπήκαμε μέσα σε Έλληνες κατευθείαν. Και εκεί μας αγκαλιάσανε πάρα πολύ.*

Aθ – *Ναι ποιος το κάνε*

Ai – *Και τραπέζια και γλέντια και σε χορούς μας πέρνανε. Πέρασαμε πολύ ωραία.*

Aθ – *Ποιο χρόνο;*

Ai – *Το '83 πήγαμε.*

Aθ – *'83. '83*

Ai – *'83. '83 yeah. Πέρασαμε ωραία πάρα πολύ ωραία*

Aθ – *A, so ήτανε καλά.*

Ai – *Πάρα πολύ ωραία*

Aθ – *Και δούλεψες εκεί;*

Ai – *Δούλενα στο μαγαζί μας.*

Aθ – *Δούλεψες στο μαγαζί μαζί;*

Ai – *Ναι. Μαζί δουλέψαμε*

Aθ – *Fishandchipsshop ήτανε;*

Ai – *Νο και φρέσκα ψάρια.*

Aθ – *Yeah*

Ai – *Ναι είχαμε φρέσκα ψάρια και fishandchips.*

Ath – *Και πόσες μέρες δούλευες εκεί; 6 μέρες;*

Ai – *7 days a week.*

Ath – *7 days a week?*

Ai – *A την Κυριακή είχαμε κλειστά. Δευτέρα. Monday*

Aθ – *Monday you closed.*

Ai – *Yeah Monday we closed*

Ath – *So you worked...*

Ai – *Sunday it was open there is a lot people coming from...*

Ath – *Yeah. Όλη μέρα;*

Ai – *Όλη μέρα από το πρωί στις 8:00, 8:30 μέχρι τις 6 το βράδυ.*

Aθ – Α και μαζί δουλεύατε;

Aι – *Yeah*

Ath – Well it is just as well you got on.

Aι – *Yes we worked together for years.*

Aθ – Ναι; Και πόσο καιρό είσαστε στο Σύδνευ;

Aι – *Eight and a half years*

Ath – Eight and a half, πολύ καιρό.

Aι – *Yeah*

Ath – Ναι

Aι – *Eight and a half years*

Aθ – So, κάνατε παρέα;

Aι – *Oh yeah.*

Aθ – Κάνατε;

Aι – *Ναι beautiful. Beautiful. Είχαμε κουμπάρους, είχαμε φίλους τραπέζια, διασκεδάσεις, πηγαίναμε στα κλαμπ, περάσαμε πολύ ωραία στο Σύδνευ. Πάρα πολύ ωραία.*

Aθ – Θα ήτανε πιο πολλοί Έλληνες εκεί;

Aι – *Yeah, πολλοί πολλοί*

Ath – από το Ουέλλινγκτων και σου άρεσε αυτό;

Aι – *Ναι πολύ πολύ. Ναι στο Σύδνευ έχει πάρα πολλούς Έλληνες.*

Ευαγ – Και τα παιδιά σας; Μετά από εκεί;

Aι – *Τα παιδιά μου, η κόρη μου ήρθε εδώ, ο γιος μου γύρισε πίσω στην Νέα Ζηλανδία, παντρεύτηκε βέβαια την κοπέλα.*

Aθ – Α, so, δεν του άρεσε στην Αυστραλία

Aι – *Δεν του άρεσε επειδή ήτανε μακρινές οι αποστάσεις. Γιαντό έφυγε πάλι.*

Aθ – Γιατί δεν μπορεί να...

Aι – *Ήτανε longdistance για να πηγαίνει δηλαδή το βράδυ που τελείωνε την δουλειά του ήθελε να πάει για κανένα καφέ ή για κάνα ποτό κάτι και έπρεπε να βγάλει μια ώρα. Και αυτό το βαριότανε. Και έτσι πήγε στο Ουέλλινγκτων που ήταν όλοι οι φίλοι του, οι παρέες του και πήγαμε και εμείς πίσω στην Νέα Ζηλανδία και καθήσαμε 2 χρόνια*

Αθ - Α πήγατε ξανά;

Αι - *Κάτσαμε 2 χρόνια, πήραμε του γιου μας το σπίτι τον τακτοποιήσαμε τον γιο μας και μετά φύγαμε και ήρθαμε πάλι εδώ*

Αθ - '91 πήγατε πίσω;

Αι - *Ναι*

Αθ - '91;

Αι - *Και κάθε μέρα 2 χρόνια εκεί βοηθήσαμε τον γιο μας του πήραμε σπίτι, του πήραμε μαγαζί, τον τακτοποιήσαμε τέλεια και μετά φύγαμε και ήρθαμε εδώ.*

Αθ - Και η κόρη σου είχε παντρευτεί;

Αι - *Ναι η κόρη μου παντρεύτηκε το '90 παντρεύτηκε η κόρη μου. Το '89. Το '89*

Αθ - *Ηρθε εδώ για διακοπές*

Αι - *Ναι*

Αθ - Και βρήκε έναν και παντρεύτηκε.

Αι - *Ναι.*

Ευαγ - *Δηλαδή πήγατε και ήρθατε και ξαναπήγατε τόσες πολλές φορές μεταξύ Αυστραλίας, Νέας Ζηλανδίας, Ελλάδας.*

Αι - *Ναι ναι πολλά ταξίδια. Πολλά πάρα πολλά ταξίδια.*

Αθ - Είναι γιατί άμα το κάνεις μια φορά μπορείς να το κάνεις άλλες φορές.

Αι - *Τώρα δεν θέλω να το κάνω όμως. Δεν θέλω να το κάνω γιατί έχω κουραστεί.*

Αθ - Βαρέθηκες

Αι - *Ναι έχω κάνει πολλά ταξίδια, πάρα πολλά ταξίδια έχω κάνει, ναι.*

Αθ - Ναι, ναι. So, πήγατε πίσω στο Ουέλλινγκτων και πως ήτανε αυτό; Ήτανε οι φίλοι σου ακόμα εκεί;

Αι - *Γυρίσαμε στο Ουέλλινγκτων επειδή ήτανε ο γιος μου εκεί.*

Αθ - Ναι όμως ήτανε η παρέα;

Αι - *Καθήσαμε. Είχαμε παρέες αλλά όχι όπως παλιά. Είχανε φύγει;*

Ευαγ - Οι αδελφές σας είχανε φύγει;

Αι - *Ναι οι αδελφές μου δεν ήτανε εκεί, είχανε φύγει είχανε έρθει εδώ.*

Αθ - Α γυρίσανε πίσω στην Κρήτη

Αι - *Οι αδελφές μου ήτανε εδώ*

Αθ – Γιατί ήρθανε;

Αι – Γυρίσανε.

Αθ – Αφού και εσύ έφυγες.

Αι – Αφού εγώ έφυγα. Εγώ κοίτα ήμουνα και ο πατέρας και η μάνα. Όπως καταλάβατε. Και μάνα και πατέρας για τα αδέρφια μου ήμουνα εγώ. Λοιπόν έφυγα εγώ, λένε αυτοί τώρα δεν έχει νόημα τι να κάτσουμε να κάνουμε εδώ πέρα, εντωμεταξύ αυτοί δημιουργηθήκανε αρκετά, ήρθανε εδώ πέρα τακτοποιηθήκανε πάρα πολύ καλά και εδώ και έτσι είναι εδώ τώρα.

Αθ – Και ο αδελφός σου;

Αι – Ο αδελφός μου πέθανε στην Νέα Ζηλανδία δυστυχώς.

Αθ – [? 12'27]

Αι – Αυτός αρρώστησε ο αδελφός μου και πέθανε εκεί.

Αθ – Πότε;

Αι – Στέλιο πότε ήτανε που πέθανε ο Μάκης; Το '95. '95, '96.

Αθ – Όταν είχατε φύγει;

Αι – Ναι. Εμείς είμαστε εδώ.

Αθ – Και κάθησε μόνος;

Αι – Ήρθε και αυτός εδώ με την οικογένειά του αλλά μετά επειδή αρρώστησε ήθελε να πάει πίσω στην Νέα Ζηλανδία. Εκεί του προσφέρανε περίθαλψη είναι πολύ πιο καλύτερα εκεί πέρα. Και εγύρισε στην Νέα Ζηλανδία και δυστυχώς πέθανε εκεί.

Αθ – Τι είχε;

Αι – Είχε καρκίνο στο στομάχι. Η γυναίκα του με την κόρη του είναι εκεί. Και η Ελευθερία την ξέρει την ανηψιά μου.

Ευαγ – Στην πρεσβεία δουλεύει η κόρη, η ανηψιά σας.

Αι – Στην πρεσβεία ναι. Ναι η Μερόπη.

Ευαγ – Στην Ελληνική Πρεσβεία στο Ουέλλινγκτων. Μια νέα κοπέλα είναι;

Αι – Με μακριά μαλλιά. Ίσια μαλλιά. Αυτή ξέρεις επτά γλώσσες.

Ευαγ – Ναι;

Αι – Βέβαια και τα κινέζικα τα ξέρει απταίστως.

Ευαγ – Μπράβο

Αι – Τα κινέζικα που είναι δύσκολη λέξη, γλώσσα την έμαθε πάρα πολύ καλά.

Ευαγ – Θα της μιλήσω την άλλη φορά που θα είμαι.

Α1 – *Ναι να της πεις ότι ήρθες εδώ. Την Μερόπη την γνωρίζεις.*

Αθ – Και όταν γυρίσατε πίσω στην Νέα Ζηλανδία δεν ήτανε η ίδια παρέα, οι αδελφές σου δεν ήτανε εκεί

Α1 – *Οι αδελφές μου λείπανε για μένα ήτανε όλα πεθαμένα. Και ποιος πρωτοείπε να πάμε σπίτι;*

Α1 – Όχι εμείς πήγαμε με σκοπό να τακτοποιήσουμε τον γιο μου, να φτιάξουμε το παιδί μας και μετά θα φεύγαμε.

Αθ – Α, το είχατε...

Α1 – *Το είχαμε αποφασίσει. Γιατί είχαμε πουλήσει στην Αυστραλία το μαγαζί, τα σπίτια που είχαμε τα πουλήσαμε και είχαμε αποφασίσει να έρθουμε εδώ. Εντωμεταξύ στεναχωριόμουνα που ήτανε και η κόρη μου μόνη της εδώ. Δηλαδή για μένα ήτανε πολύ δύσκολο. Γιατί που να πάω Νέα Ζηλανδία να κάτσω με τα παιδιά μου, η κόρη μου πάλι ήτανε μόνη της εδώ πέρα και έκλαιγε όλη την ώρα και έλεγε μαμά σας αναζητάω, δηλαδή για μένα ήτανε πολύ δύσκολα.*

Αθ – Ναι

Α1 – *Πρέπει να είσαι σκληρός άνθρωπος να μπορεί να τα παλεύεις όλα. Εγώ δεν είμαι δυστυχώς είμαι πολύ ευαίσθητη και δεν μπορώ.*

Αθ – Και οι γονείς σου ακόμα είχανε ζει;

Α1 – *Οι γονείς μου όταν γυρίσαμε εμείς ζούσε μόνο η μητέρα μου. Ο μπαμπάς μου είχε πεθάνει πιο μπροστά. Είναι τώρα κάπου 6-7 χρόνια που έχει πεθάνει η μαμά μου.*

Ath – So, γύρισες πίσω και η μαμά

Α1 – *Γυρίσαμε πίσω και ζούσε η μαμά μας την βοηθήσαμε όσο μπορούσαμε όλα μας τα αδέρφια. Βοηθήσαμε την μητέρα μου πολύ καλά εντάξει όλα καλά αλλά...*

Αθ – Και που έμενε η μάνα σου, στα Χανιά;

Α1 – *Η μαμά μου στα Χανιά Στα Χανιά.*

Αθ – Και όταν γυρίσατε ήρθατε εδώ σε αυτό το χωριό;

Α1 – *Ναι όταν γυρίσαμε ναι. Έφτιαξε σπίτι, μέναμε στην αδελφή μου. Είχε έρθει πιο νωρίς η αδελφή μου και η αδελφή μου είχε διαμερίσματα και μέναμε σε ένα διαμέρισμα της αδελφής μου.*

Αθ – Που εδώ;

Α1 – *Στο Γαλατά.*

Αθ – Στο Γαλατά.

Α1 – *Στο Γαλατά, ναι. Λίγο πιο κάτω από εδώ. Και ως μέχρι να φτιάξουμε το σπίτι εδώ και μετά ήρθαμε εδώ.*

Αθ – Ήτανε του άντρα σου το σπίτι;

Α1 – Ναι τα δύο δωμάτια μέσα, τα υπόλοιπα δωμάτια τα φτιάξαμε εμείς. Τα κάναμε renovated και το μεγαλώσαμε το σπίτι. Ναι το μεγαλώσαμε το σπίτι. Το φτιάξαμε.

Αθ – So, μετά από όλα αυτά τα χρόνια που λείπετε από την Κρήτη και γυρίσατε πίσω

Α1 – Πως τα βρήκαμε τα πράγματα ε;

Αθ – Ναι. Γιατί θα ήτανε πολύ διαφορετικά

Α1 – Δύσκολα.

Αθ – Δύσκολο.

Α1 – Ναι δύσκολα.

Αθ – Πως ήτανε δύσκολο;

Α1 – Ήτανε δύσκολα γιατί εμείς είχαμε μάθει αλλιώς. Εκεί πέρα όπου κι αν πας κατευθείαν θα σε προσέξει ο άνθρωπος, στις υπηρεσίες να πας, οπουδήποτε και να πας και στα νοσοκομεία και στις υπηρεσίες να πας δεν ταλαιπωρήσε. Εδώ είναι όμως πολύ δύσκολα τα πράγματα.

Αθ – Γιατί πως είναι έτσι;

Α1 – Δεν ξέρω πολύς κόσμος είναι δεν υπάρχουν υπαλλήλους δεν ξέρω τι γίνεται και ταλαιπωρούνται οι άνθρωποι εδώ. Ε, ταλαιπωρούνται οι άνθρωποι ε. Ναι.

Αθ – Το σύστημα εδώ είναι...

Α1 – το σύστημα. Το σύστημα ναι.

Αθ – Και πως είναι difference, δεν σε κοιτάνε οι άνθρωποι όταν πας

Α1 – Ξέρεις τι μου είπανε. Δεν ξέρω αν κάνει να το πω.

Αθ – Ναι να το πεις.

Α1 – Ναι λέει πήγαμε κάπου να κάνουμε κάτι δεν ξέρω τι. Και της λέω μα τι γίνεται εδώ πέρα ρε πως τα κάνετε εδώ και μπέκετε ε, να πας από κει που ήρθες. Να πας εκεί που ήσουν. Λέω εκεί που ήμουνα πέρασα πολύ ωραία και όντως.

Αθ – Ναι. So, εδώ δεν είναι και τόσο καλά τα πράγματα.

Α1 – Ναι.

Αθ – Ναι.

Α1 – Δυστυχώς

Αθ – Εσύ έχεις αλλάξει όμως;

Α1 – Δεν έχω αλλάξει και η κόρη μου πολλές φορές μου λέει μαμά, ναι, ξέρεις κάτι, πάμε στην Νέα Ζηλανδία

Aθ – Όμως εσένα όταν έφυγες ήσουν άλλος άνθρωπος.

Aι – Όταν έφυγα από δω

Aθ – Ναι

Aι – Ήμουνα άλλος άνθρωπος αλλά τώρα είμαι όμως τελείως άλλος άνθρωπος πάλι.

Aθ – Ναι.

Aι – Σε κάνει η ανάγκη σε κάνει τα συστήματα που έχουνε εδώ. Οι καταστάσεις σε κάνουνε και αλλάζεις.

Aθ – So, δεν είσαι ευχαριστημένη εδώ;

Aι – Ευχαριστημένη δεν είμαι, είμαι και δεν είμαι.

Aθ – Τι σου αρέσει

Aι – Ο ήλιος και η θάλασσα. Ο ήλιος και η θάλασσα. Και που είμαι και στους δικούς μου έχω τους δικούς μου εδώ.

Aθ – Η παρέα, έχεις παρέα εδώ;

Aι – Ω ναι.

Aθ – Αυτό σου αρέσει όμως δεν σου αρέσει

Aι – E δεν μου αρέσει να κάθομαι και μέσα κλεισούρα δεν μου αρέσει ναι. Βέβαια.

Ευαγ – Do you like the lifestyle?

Aι – The lifestyle yes.

Aθ – Σου αρέσει αυτό;

Aι – Ναι. Ναι, βέβαια.

Aθ – Ναι. I suppose έχεις μαγαζιά εδώ τώρα μπορείς να ψωνίσεις

Aι – Ναι ό,τι θέλω εντάξει. Άμα θέλουμε κάτι να το πάρουμε μπορούμε δόξα τω Θεώ.

Aθ – So, όλα τα μέρη που έχεις πάει τώρα πιο σου άρεσε το πιο καλύτερο;

Aι – Εκτός τη Νέα Ζηλανδία που τη λατρεύω, εκτός τη Νέα Ζηλανδία που την αγαπάω πάρα πολύ και καμιά φορά ακούω στην τηλεόραση για Νέα Ζηλανδία τρελλαινομαι. Αλλά μου αρέσει το Σύδνευ πολύ. Αλλά τη Νέα Ζηλανδία την αγαπάω, δεν ξέρω, όλοι μας την αγαπάμε. Και οι αδελφές μου και ο Στέλιος.

Aθ – E, μεγάλωσες εκεί

Aι – Ναι. Όντως μεγάλωσα εκεί την αγαπάω την Νέα Ζηλανδία πολύ. Και τώρα που γίνανε η Επέτεια της Μάχης της Κρήτης και έβλεπα τους Νεοζηλανδούς και νόμιζα ότι έβλεπα δεν ξέρω τι. Έτρεχα να τους μιλήσω.

Ευαγ – Ήρθανε στον Γαλατά

Α1 – *Ναι βέβαια. Και ήρθε λοιπόν ένας Μαούρος και ήτανε ντυμένος με την Μαούρική στολή έτσι; Λοιπό επήγα εγώ και του χτύπησα στην πλάτη και του λέω ‘welcometoCrete’ και μου λέει ‘thankyouthankyoudarling’ μου λέει.*

Αθ – *Ναι. Δεν του είπες ‘kiora’.*

Α1 – *Ναι του το είπα*

Αθ – *Του το είπες; Θα τρώμαζε*

Α1 – *Γύρισε και με κοίταξε, ναι όντως.*

Αθ – *Ναι.*

Α1 – *Ναι του λέω, ‘ki ora welcome to Crete’ και μου λέει ‘thank you thank you’*

Αθ – *So, στο Σύδνευ σου αρέσει γιατί έχεις παρέα*

Α1 – *Έχουμε παρέα έχει και τα πάντα, Ελληνικά πράγματα έχει. Διασκεδάσεις έχει, χορούς έχει, εκκλησίες έχει. Έρχονται από δω από την Ελλάδα τραγουδιστές, είναι πάρα πολύ ωραία. Πολύ ωραία εκεί δεν καταλαβαίνεις ότι είσαι στο εξωτερικό.*

Αθ – *Γνώρισες άλλες κοπέλες από το ΔΕΜΕ στο Σύδνευ;*

Α1 – *Από την ΔΕΜΕ, no, δεν νομίζω από την ΔΕΜΕ γνωρίσαμε κανένα, όχι.*

Αθ – *Κανένα*

Ευαγ – *Μετά από τόσα χρόνια έχετε κρατήσει επαφή με τις κοπέλες εκείνες τις πρώτες που πήγατε στην Νέα Ζηλανδία*

Α1 – *Ναι είναι πολλές εδώ ναι. Ναι αμέ μιλάμε βεβαίως μιλάμε ναι. Και σήμερα σκευόμουννα μία κοπέλα και θα σας δώσω το τηλέφωνο να επικοινωνήσετε μαζί της αν θέλετε. Και αυτή την κοπέλα.*

Αθ – *Εδώ είναι;*

Α1 – *ναι εδώ στα Χανιά, εδώ στα Χανιά μένουνε αυτοί.*

Αθ – *Α*

Α1 – *Ναι*

Αθ – *Good*

Α1 – *Έχει πολλά κορίτσια με την ΔΕΜΕ που είχαμε πάει στο Ουέλλινγκτων έχει κορίτσια εδώ αρκετά. Αλλά δεν τα θυμάμαι τώρα όλα ένα ένα τα θυμίζουμε.*

Αθ – *Ναι*

Α1 – *Έτσι που λες.*

Ευαγ – *Επιστρέψανε δηλαδή πολλές;*

Α1 – *Ναι ναι οι περισσότερες είναι εδώ ναι.*

Ευαγ – *Δεν κάνατε ποτέ προσπάθεια να φτιάξετε ένα σύλλογο;*

Α1 – *Έχουμε σύλλογο.*

Ευαγ – *Α, έχετε σύλλογο.*

Α1 – *Έχουμε Νεοζηλανδέζικο σύλλογο έχουμε. Είχαμε κάνει ένα σύλλογο τώρα δεν ξέρω τι έχει απογίνει.*

Αθ – *Εδώ στα Χανιά;*

Α1 – *Στην Αθήνα.*

Αθ – *Α στην Αθήνα*

Α1 – *Ναι. Και μας φέρανε...ναι στην Αθήνα. Στην Αθήνα Νεοζηλανδέζικο σύλλογο έχουμε, βέβαια.*

Αθ – *Νεοζηλανδικό*

Ευαγ – *σύλλογο*

Α1 – *ναι έχουμε*

Αθ – *Στην Αθήνα, γιατί*

Ευαγ – *Central*

Ευαγ – *Εδώ στα Χανιά δεν είχε;*

Α1 – *Εδώ στα Χανιά δεν είχαμε ποτέ σύλλογο.*

Αθ – *Και τι κάνουνε εκεί στην Αθήνα; Did they keep a database or ...?*

Α1 – *Δεν ξέρω μας εστέλνανε γράμματα και τέτοια. Ο Στέλιος ανακατευόταν σε αυτά ο Στέλιος εγώ δεν έχω ανακατευτεί ποτέ. Ναι. Αλλά κατεβήκανε από την Αθήνα για να κάνουμε κανά χορό κάτι τι απέγινε μετά δεν ξέρω.*

Αθ – *Και για σένα τι έχει, που πήγες στην Νέα Ζηλανδία, IwillspeakinEnglish γιατί τα Ελληνικά μου τα έχω μπερδέψει τώρα.*

Α1 – *Που πήγα στην Νέα Ζηλανδία...*

Αθ – *Πως σε άλλαξε; Εσένα σαν άνθρωπο; Because it would have had a big impact in your life. Άμα είχες καθήσει εδώ στην Crete θα ήσωνα άλλος άνθρωπος*

Α1 – *Ε βέβαια. Οπωσδήποτε. Άμα δεν πας εξωτερικό δεν ξέρεις τι γίνεται. Όταν πας εξωτερικό όντως αλλάζεις.*

Αθ – *Και πως νομίζεις ότι...*

Α1 – *Αλλάζεις εδώ όταν γυρίσαμε εμείς εδώ δεν μ'αρέσανε οι συμπεριφορές των ανθρώπων. Γιατί εκεί πέρα σου μιλάει ο κόσμος ωραία. Να πας κάπου σε προσέχουνε. Στο νοσοκομείο σε προσέχουνε. Οπουδήποτε και να πας. Ενώ εδώ πέρα βρίζουνε, φωνάζουνε, δεν ξέρω τι κάνουνε. Ναι και εμένα δεν μου αρέσει αυτό.*

Aθ – Ναι

Aι – *Ούτε και της κόρης μου της αρέσει καθόλου*

Aθ – Αυτό είναι νέο νομίζεις ή ήτανε πάντα έτσι;

Aι – *Πάντα ήτανε έτσι.*

Aθ – Πάντα.

Aι – *Πάντα*

Aθ – Γιατί νομίζεις είναι πάντα έτσι οι Έλληνες;

Aι – *Δεν ξέρω εγώ είχα την εντύπωση ότι θα είχανε αλλάξει γιατί έχει πολύ τουρισμό εδώ και έρχονται πολύς ξένος κόσμος και σιγά σιγά λέω μπορεί να διορθωθούνε, θα είναι πιο προσεκτικοί και αυτά. Αλλά συνεχίζουνε να είναι οι παλιοί Κρητικοί.*

Aθ – So, δεν σου αρέσουνε οι Έλληνες;

Aι – *Νο, η συμπεριφορά τους δεν μου αρέσει καθόλου.*

Aθ – But you like associating with Greeks?

Aι – *Yes, ok, I do!*

Aθ – You think they know how to have a good time?

Aι – *Nai. I know how to have a good time alright.*

Aθ – But everything else s not all right.

Aι – *Yes, no. When Stelios goes to a public service he fights. I keep telling him “do not fight, they will beat you up one day”. Because here people are very abrupt, they are not like us, who we are patient. Here, you are going to the bank and you wait for your turn in the queue, you are advancing slowly and you are served in 5 or 10 minutes. Here you are waiting for 5 hours, but it is not possible.*

Ευαγ – it is not a service oriented in culture it has never been

Aι – *Yes!*

Ath – Which is interesting because of the culture, the hospitality is strong so why?

Ευαγ – It is a different thing at home it's your own domain but there is a distrust...

Ath – Yes

Ευαγ - ...to the public service which is the government which has always been a distrust to anything that is controlled by someone else

Ath – Is it that just because the people they employ are not the best people and often they are not the right people working in these jobs.

Evang – They don't like serving, Greeks don't like serving.

A1 – Yes

Ath – Don't they? Women spend lifetime serving.

Evang – [? 24:27] paid service.

Ath – Interesting. So...

Ai – *These...*

Ath – All the way back to Crete. You started here and now...

A1 – I was getting ready to go to New Zealand again....

A0 – Trully? For ever?

A1 – *No.*

Ath- For holiday

A1 – *Yeah. To take the children, to get the children and stay for 3 to 6 monts, as long as I am able..*

Ath – 6 monts, yes...

A1 – *6 months or 3 months.*

Ath – Είναι ωραίο που μπορείς να πας.

A1 – *Μπορεί να κάτσω ως το τέλος γιατί έχω, είμαι citizenNewZealandcitizen είμαστε.*

A0 – Και γιατί όχι I mean that is nice που μπορείτε να πηγαίνετε και να φεύγετε

A1 – *Μπορούμε να πάμε γιατί ο γιος μου έχει πολύ μεγάλο σπίτι και μπορούμε να μένουμε εκεί. Μένουμε όσο θέλουμε, όσο θέλουμε και 1 χρόνο μπορώ να κάτσω και όσο θέλω.*

Ευαγ – Έρχεται ο γιος σας με την οικογένειά του να σας επισκεφτεί;

A1 – *Έχει έρθει 2 φορές αλλά τώρα που έχει το μαγαζί αυτός δεν μπορεί να φεύγει. Λιγάκι δύσκολο. Είναι και το σχολείο τα παιδιά που πάνε.*

A0 – Είναι κάτι άλλο που θέλεις να μου πεις; Πριν πάμε στον Στέλιο.

A1 – *Νομίζω με ρωτήσατε αρκετά ε; Ε τι άλλο θέλετε να σας πω παιδιά;*

A0 – *Ό,τι θέλεις. Όταν κοιτάς πίσω τώρα.*

A1 – *Τίποτα. Το μόνο που νιώθω και αναζητάω είναι που αγαπάω την Νέα Ζηλανδία. Την αγαπάω αλήθεια, ειλικρινά σας λέω την αγαπάω πάρα πολύ. Και όταν καμιά φορά δείχνει κάτι στην Νέα Ζηλανδία στην τηλεόραση, ντοκυμένταρ ή κάτι που δείχνει, πολλές φορές βάζει οι αδελφές μου τα βλέπουν και με παίρνουν τηλέφωνο και μου λένε βάλε το κανάλι Νέα Ζηλανδία, Νέα Ζηλανδία.*

A0 – Όταν ήσουνα στην Νέα Ζηλανδία είχες φίλους που ήτανε Νεοζηλανδούς;

Α1 – *Ναι είχαμε φίλους, Νεοζηλανδούς είχαμε βέβαια.*

Αθ – *Και κάνατε παρέα;*

Α1 – *Ναι βεβαίως κάναμε παρέα και πικ νικς πηγαίναμε μαζί και τα παιδιά μας παρέες.*

Αθ – *Πάντα;*

Α1 – *Πάντα, πάντα ναι.*

Αθ – *Και ποιοι ήταν αυτοί;*

Α1 – *Και οι διπλανοί μας, εκεί στην γειτονιά μας που είμαστε μας αγαπούσανε πάρα πολύ οι Νεοζηλανδοί. Πάρα πολύ δηλαδή δεν μας κοιτούσανε έτσι με στραβό μάτι, με κακό μάτι μας αγαπούσανε πάρα πολύ. Ναι δεν μας...και στην δουλειά μου με αγαπούσανε πάρα πολύ οι κοπέλες. Αλλά όμως στην δουλειά μου, είχα τις κοπέλες, η μία ήτανε, από που ήτανε η Μάλη, η Μάλη ήτανε Νεοζηλανδέζα, η Μάρσελ ήτανε Γαλλιδούλα ήτανε. Λοιπόν ήτανε το σπίτι μου από δω 100 μέτρα, 150 μέτρα το εργοστάσιο που εργαζόμουνα στο ράφτι μου μπλούζες και τέτοια πράγματα κάναμε, και τις έπαιρνα και τις έκανα τραπέζι στο σπίτι. Και με λατρεύανε. Με αγαπούσανε πάρα μα πάρα πολύ. Δηλαδή μέσα στο εργοστάσιο έκανα ό,τι ήθελα. Ήθελα να πάω να της πω κοίταξε να δεις θέλω να μου κόψεις αυτή την μπλούζα αυτό το μου αρέσει θέλω να μου την κόψεις να την πάρω. Και τσουκ θα μου κόψει αυτή δυο-τρεις μπλούζες να μου τις δώσει. Ή μ'αρέσει αυτό. Να μου το δώσει. Δηλαδή ποτέ δεν μου 'πανε όχι. Ή καμιά φορά που τα παιδιά μου που αρρωσταίνανε θα της έλεγα, θα την έπαιρνα τηλέφωνο να της πω κοίτα Μαρσέλ τα παιδιά είναι αδιάθετα δεν μπορώ να έρθω, α 'don't worry' μου λέει κάτσε όσο είναι τα παιδιά άμα τα παιδιά είναι καλά θα γυρίσεις. Και ποτέ μα ποτέ δεν μου κόψανε λεφτά. [27'49] πάντα με πληρώνανε. Δηλαδή εκεί που έλειπα τρεις τέσσερις μέρες ποτέ δεν μου αφαιρούσανε τα λεφτά πάντα με πληρώνανε, fullpay.*

Αθ – *Και στην Αυστραλία με τους Αυστραλούς πως howtheytreatedyou?*

Α1 – *Με τους Αυστραλούς δεν είχαμε πολλά πολλά Στέλιο δεν είχαμε πάρα πολλά με Αυστραλούς. Γιατί είχαμε πολλούς Έλληνες. Είχαμε πολλούς Έλληνες και δεν...*

Αθ – *YestherearealotofGreeksyoudon'tneedto...*

Α1 – *Ναι είχαμε πολλούς Έλληνες.*

Αθ – *And what were you saying Stelio? Θα σε ρωτήσουμε.*

Α1 – *Όχι ωραία πέρασα όσο καιρό ήμουνα στο εξωτερικό πέρασα καλά δόξα τω Θεώ. Καλά περάσαμε.*

Ευαγ – *Και τώρα πως περνάτε την μέρα σας καθημερινά; Τι κάνετε κάθε μέρα;*

Α1 – *Εδώ;*

Ευαγ – *Ναι*

Α1 – *Εδώ δεν προλαβαίνω.*

Ευαγ – *Ναι ε;*

Α1 – *Εδώ είμαι full busy every day.*

Ευαγ – *Για πείτε μας τι κάνετε κάθε μέρα*

A1 – Πρώτα απ'όλα πολλοί φίλοι μου με ψάχνουνε και δεν με βρίσκουνε. Μου λέει καλά δεν κάθεται σπίτι σου καθόλου; Πάμε μπάνια, πάμε εκδρομές, πηγαίνουμε σε γάμους, βαφτίσια, πανηγύρια, διασκεδάζουμε πάρα πολύ. Ράβω και κεντάω κιόλας κεντήματα και τέτοια, δεν κάθομαι καθόμαστε καθόλου πολύ σπάνια να'μαστε εδώ.

Ευαγ – Έχετε χωράφια κάνετε, έχετε πορτοκάλια;

A1 – Ναι, ναι λεμόνια, πορτοκάλια, ότι φρούτα θέλεις έχουμε. Απ'όλα.

Ευαγ – Και τα πουλάτε ή για δική σας κατανάλωση;

A1 – Αλλα πουλάμε άλλα κρατάμε. Σταφύλια έχουμε, πορτοκάλια έχουμε, μπανάνες έχουμε, πεπόνια έχουμε, βερύκοκα έχουμε, τα πάντα, έχουμε πάρα πολλά φρούτα. Έχουμε πολλά φρούτα.

A0 – Good life.

Ευαγ – So, you have whatever you want?

A1 – *Whatever we want...*

Ευαγ – You have a good social life....

A1 – Yes...

Ευαγ – Your children, your grand children are here...

A1 – Yes, yes...

Ευαγ – Your siblings...

A1 - Yes, yes, yes....*God bless...*

A0 – Every thing is fine if you do not have to go to the bank.

A1 – *I never go, Stelios goes. I never go..*

A0 – No to have to go to the doctor's.

A1 – Yes, hospitalization is not good here. Medical care here is very bad. Very very bad.

A0 –Nice. Thank you very much. I have to stop you now.

A1 – *I thank you very very much, nice to meet you and...*

A0 – Very nice

A1 - ...*and hope to see you again.*

This is file number six and I am now interviewing Aikaterina's husband, Stelios Galanakis.

Aθ – Στέλιος όταν πήγες στην Νέα Ζηλανδία πόσω χρονών ήσουνα;

Σ – *Twenty seven*

Ath – *Twenty seven. Και είχες γυρίσει με καράβια, δούλευες με καράβια; Ναι.*

Σ – *Έφυγα από εδώ, θα αρχίσω πιο μπροστά πως έφυγα έτσι;*

Aθ – *Ναι.*

Σ – *Μετά τον πόλεμο άρχισε μια σχολή στα Χανιά για πρώτη φορά. Σχολή τεχνιτός για να μάθεις τέχνη, μηχανές και τέτοια. Επήγα από κει έμεινα στο ναυτικό στο πολεμικό ναυτικό και είχα τα χαρτιά μου και επέρασα. Από 1400 παιδιά ήταν να πάρουνε, επήρανε 151 και ήμουν μέσα. Επήγα εκεί εκάθησα 4 χρόνια στην σχολή τεχνιτών εκεί και μετά έκανα και την θητεία μου άλλα 3 χρόνια, έκανα 8 χρόνια στο ναυτικό τότε. Στο διάστημα του ναυτικού, θα σας τα πω εγώ χωρίς να με ρωτήσετε τώρα.*

Aθ – *Ναι, ναι.*

Σ – *Στο διάστημα που ήμουν στο ναυτικό εκεί ήμουν μόνιμος, μόνιμος ξέρεις τι πάει να πει μόνιμος; Μόνιμος ήμουν στο ναυτικό, θα πήγαινα high high, θα περπατούσε η ζωή.*

Aθ – *Ναι.*

Σ – *Λοιπόν ο μισθός ήτανε, δεν ήτανε τόσο, πάω σε μια άλλη εταιρεία και βλέπω ότι στο εμπορικό ναυτικό εξητάγανε ένα πρώτο μηχανικό first engineer για καράβι, 25,000 drachmas those days. Εμάς εκεί ο office σαν παιδί έπαιρνε 7,000 – 8,000 και λέω και εγώ που that was the life, και πήγα λοιπόν εκεί. Επήγα κρυφά τα βράδια στην σχολή μηχανικών. Τα βράδια δεν το ήξερε η υπηρεσία.*

Aθ – *Ναι*

Σ – *Και πήγα τα βράδια στην σχολή μηχανικών και είχαμε 2 χρόνια βάση της άλλης σχολής που ήμουν και πήρα το δίπλωμα αυτό και δηλώνω και έφυγα από το ναυτικό. Και πήγα στα καράβια μετά.*

Aθ – *Α το ναυτικό είναι το navy*

Σ – *Το πολεμικό. Το royalnavy ήταν εδώ. Εκεί ήταν το εμπορικό ναυτικό. [? 2'28] και επήγα εκεί. Τον πρώτο χρόνο που πήγα στους 7 μήνες που πήγα το 1957 πήγα, τον Φεβρουάριο έφυγα, τον Αύγουστο έπιασε κρίση στην θάλασσα. Recessión στα καράβια και δέσανε. Δέσανε μας διώξανε. Εγύρισα εδώ. Και έκανα change 3 shipsthatyear, αυτό το χρόνο άλλαξα 3 καράβια.*

Aθ – *Ναι.*

Σ – *Μπήκα εδώ, εδώ δεν είχε λεφτά, κάθησα 3 μήνες βρήκα ένα άλλο, πήγα στην Γαλλία [? 3'09] κάθησα δεν βρήκα δουλειά έφυγα και από εκεί. Μας διώξανε, μας διώξανε και από εκεί. Και γύρισα εδώ πέρα και κάθησα ένα χρόνο. Και δούλενα στα minesεδώπου φτιάχνανε. Μέσα στις στόες και φτιάχνανε το υπόλοιπο αυτό το βουνό και δούλενα σαν σε πως το λένε welda και κάθησα ένα χρόνο και μετά βρήκα ένα καράβι και έφυγα πάλι. Η ζωή δεν ήτανε πια αυτή που εγώ ήθελα. Έφυγα και τότε μεσολάβησε το συνοικέσιο με την Καίτη. Οι γονείς μου δεν με θέλανε στα καράβια. Στεναχωριόταν έκλαιγε η μάνα μου, το παιδί μου στην θάλασσα και και. Και τότε εμιλήσανε λίγο η θεία μου και η θεία της Καίτης στην μητέρα μου και τη μάνα της να το φτιάξουνε το συνοικέσιον και επικοινωνήσανε μαζί μου, μαζί μας και μετά την επικοινωνία και*

τις φωτογραφίες που μας στείλανε σε μένα και στην Καίτη ήρθα εγώ σε επαφή με την Καίτη. Της έγραφα εγώ. Και την ρώτησα μερικά πράγματα, ανταλλάξαμε πράγματα, τη ρώτησα πως είναι η ζωή στην Νέα Ζηλανδία, αν έχει δουλειές, αν έχει μέλλον, πως είναι η ίδια τι κάνουμε, τι θέλω, τι θέλει, ξέρεις και εντάξει να πάω. Η Νέα Ζηλανδία ήταν άγνωστη για μένα. Δεν είχα πάει ποτέ δεν είχα ακούσει ποτέ. Και συγκεκριμένα στο καράβι μέσα όταν πήγαινα στο καράβι που ενώ εγώ πήγαινα στην Νέα Ζηλανδία ενώ οι άλλοι πηγαίνανε στην Αυστραλία, πηγαίναμε μόνο 2 παιδιά και 1 κοπέλα στην Νέα Ζηλανδία και μου λέει κάποιος που στην Νέα Ζηλανδία πας εκεί βρέχει όλο το χρόνο μου λέει. Εκεί βρέχει όλο το χρόνο. Λέω και εγώ βρέχει βρέχει τώρα πάω τελειώνει και πήγα. Όντως πήγαμε εκεί πέρα μια χαρά ήτανε. Όλα ήτανε ωραία γνώρισα, η Καίτη γνώρισε τον κόσμο, γνώρισα τον Πρέσβη κατευθείαν εγώ τον Πρόξενο και μερικούς άλλους Έλληνες εκεί πέρα. Είμαι και λίγο επικοινωνιακός με τους ανθρώπους εγώ και έκανα φιλίες πολύ γρήγορα.

Aθ – Πριν μου πεις αυτά, όταν είδες την Καίτη εσύ τι ήθελες από παντρεία;

Σ – Ήθελα να βρω έναν άνθρωπο να φτιάξω σπίτι, όταν λέμε άνθρωπο με χαρακτήρα και για σπίτι. Και εγώ κάθησα εδώ πέρα ένα χρόνο, 7 μήνες και γνώρισα το σπίτι τους. Είδα ότι προέρχεται από σπίτι οικογένεια επομένως δεν είχα αμφιβολία ότι θα ήτανε για σπίτι.

Aθ – Ο πατέρας σου τι άνθρωπος ήτανε;

Σ – Ο πατέρας μου; Ο πατέρας μου ήτανε αγρότης.

Aθ – Ναι

Σ – Και η μητέρα μου εδώ. Είχαμε περιβόλια, τότε σπέρνανε σιτάρι, από το ψωμί όλα αυτά που βγάζανε εδώ.

Aθ – Όμως σαν άντρας εσύ ήσουνα αγόρι πως ήτανε the role model?

Σ – Θα σου πω εγώ τώρα κάτι. Δεν είχαμε, ήτανε ωραίος άνθρωπος ήξερε τη ζωή, είχε υπηρετήσει σαν αστυνομικός στον καιρό του πολέμου με την Τουρκία, είχε πάει στην Τουρκία, είχε μπει στον κόσμο και ήτανε ζύπνιος. Ήτανε και ωραίος σαν άνθρωπος σαν feelings. Εγώ ήμουνα τεμπέλης από μικρός. Ήμουνα very lazy boy δεν ήθελα να κάνω δουλειές εδώ. Όλο και ξέρεις... Και ήτανε big problem για τον πατέρα μου που είχε την μητέρα μου. Ήμουνα το problem της οικογένειας. Ο αδελφός μου δούλευε, η αδελφή μου ήτανε μικρή. Δούλευε ο αδελφός μου λοιπόν μια χαρά, εγώ ήμουνα τεμπέλης.

Aθ – Ήσουνα ο δεύτερος;

Σ – Ο δεύτερος ήμουνα τι θα με κάνανε; Στεναχωριόντουσαν για μένα τι θα γίνω. Και για αυτό με κάνανε push που άνοιξε η σχολή στα Χανιά πρώτη φορά μετά τον πόλεμο το 1947 και πήγα εκεί από κει μετά έφυγα. Αλλά που κατέληξα στην θάλασσα δεν τους άρεσε. Η θάλασσα που πήγα μετά, ενώ αυτοί ήτανε μακριά από την θάλασσα να μεν εδώ στην Κρήτη είναι νησί αλλά ήταν far away από τη θάλασσα από δω. Δεν είχανε αυτοκίνητα, δεν ζούσαν την θαλασσινή ζωή. Εδώ ήτανε ξέρεις σαν να είναι στο mainland έτσι. Και φοβόντουσαν, με ακούγανε θάλασσα και φοβόντουσαν οι άνθρωποι. Ακούγανε για καράβια πολλές φορές πράγματα που γινότανε και δεν με θέλανε στην θάλασσα και παρακαλούσαν πως να φύγω εγώ και αγαπούσα όντως την μάνα μου και της έκανα το χατήρι της μητέρας μου περισσότερο. Και έφυγα από την θάλασσα.

Aθ – Και η Καίτη είπε ότι ήσουνα πολύ καλός άντρας, ποτέ δεν της είπες όχι

Σ – Όχι

Aθ – Πως ήτανε αυτό γιατί οι άντρες πολύ δεν είναι έτσι, γιατί

Σ – Νο.

Aθ – Γιατί ήσουνα εσύ

Σ – *Γιατί εγώ ήμουνα, εμένα μου αρέσανε να ζω με ένα άνθρωπο να συνεννοούμαι. Δεν μου αρέσει να είμαι [? 8'07] εδώ πάνω και να λέω αυτό και κάνε μου αυτό όχι. Αλλά δεν μου αρέσει και αυτό εγώ όταν την παντρεύτηκα την Καίτη ένα από τα πρώτα που της είπα don't try ποτέ να κάνεις [? 8'20] γιατί εγώ το μυαλό μου το είχα τις γνώσεις μου πιο πολλές εγώ είχα γυρίσει τον κόσμο, είχα δουλέψει με μαύρους, άσπρους, με όλους. Και ήμουνα ζύπνιος δεν είχα, λοιπόν don't try για να περνάμε καλά. Το κάνε εκεί και είμαστε δηλαδή δεν έκανα τίποτα [? 8'36] με το σπίτι μου. Πάντοτε όταν είμαι σπίτι μου είμαι με την Καίτη. Και σε μαγαζιά να πάρω θα πάρω αυτό το πράγμα αυτό σκέφτομαι να κάνω θα το κάνω πάντα με συνεννόηση γιατί περνάγαμε πάντα καλά. Όλα δηλαδή τα κάνουμε...*

Aθ – Και δηλαδή όταν ήσουνα εδώ στην Νέα Ζηλανδία άρχισες το Cretan Association? Τι ήταν αυτό;

Σ – *Όταν πήγα εγώ είχε αρχίσει few months ago before I arrived there και κατευθείαν πήγα στο πρώτο meeting που κάνανε ήμουνα και εγώ εκεί. Δεν ήμουνα στο number of people που θέλανε, 14 people για να κάνουν start. Δεν ήμουνα πήγα αμέσως μετά. Στο πρώτο meeting ήμουνα εκεί πέρα. Και ήμουνα λοιπόν από την αρχή εκεί πέρα. Ε, το πρώτο που, μπήκα τον πρώτο χρόνο, τον δεύτερο χρόνο, ήμουνα very close με τον Πρόεδρο τότε, ήτανε από το Ηράκλειο και ήτανε ένας πολιτικός μηχανικός ήτανε αυτός. Ήτανε πανέξυπνος.*

Aθ – Ήταν το όνομά του;

Σ – Σαρρής.

Aθ – Σαρρής

Σ – *Σαρρής. Αυτός είχε να κάνει με τον Prime Minister, με τους Υπουργούς, με όλους. Και σε αυτά καλούσε τον Prime Minister, όλοι οι Υπουργοί, όλο το high class people ήτανε στους χορούς μας, αυτός very high class έκανε πράγματα αυτός. Λοιπόν ήμουνα very close με αυτόν και μετά αυτό που γίνανε εκλογές και βγήκε ένας άλλος και είχα βάλει και εγώ το όνομά μου και είχα βγει και εγώ στο Συμβούλιο και ήμουνα ο Ταμίας για κάποια χρόνια.*

Aθ – Και τι ήτανε το Cretan Association? How did it come to be? What did they want?

Σ – *Αυτός ο Σαρρής το Cretan Association πήγαινε στο Υπουργείο και λέει θα συστηνόταν the President of Cretan Association and I want this. Έφερε παιδιά, έφερε Cretans, εκεί το Association αυτός. Ήτανε very strong man. Very clever, πολύ μορφωμένος, ήξερε να μιλάει και να κάνει πράγματα και να λέει κάτι όταν χρειάζεται.*

Aθ – Was it formed to bring other Cretans to New Zealand?

S – *Ναι έφερε*

Aθ – Is it all it was about or was it also to...?

S – *Όχι έκανε [? 11'03] αλλά βοηθάγαμε τους ανθρώπους. Στέλναμε τότε ήτανε φτωχοί οι άνθρωποι. Η δεκαετία μετά το '50 μετά τον πόλεμο, ήτανε πάμφτωχοι οι άνθρωποι δεν είχανε ξέρες και πολλοί υποφέρονε. Και στέλναμε επιταγές, μαζεύαμε, κάναμε πράγματα, χορούς ξέρω εγώ τι, ταινίες δείξαμε μετά και μαζεύαμε χρήματα και τα στέλναμε, κάναμε meeting και τα στέλναμε από δω παπάδες, σχολεία, ξέρω εγώ τι. Και στέλναμε χρήματα σε ανθρώπους.*

Aθ – Και πόσο καιρό έκανες αυτό;

Σ – Εγώ ενδιαφερόμουν εδώ μέχρι που έφυγα από την NewZealand. Μέχρι το '83 ήμουν very close to it. Έκανα ταμίας δύο φορές, ταμίας, πρόεδρος έκανα μετά έκανα σε ένα διάστημα ε, ήμουν a very closeto them.

Αθ – Και πηγαίνατε να δείτε τις κοπέλες when they came, did you go and welcome them?

Σ – Ναι, ναι.

Αθ – Ναι τι κάνατε;

Σ – Όταν ερχόταν τα κορίτσια που ερχότανε στο άγνωστο, ερχότανε στο άγνωστο έτσι; Εβρισκόμαστε κοντά καλώς ήλθατε, να ρωτήσουνε αυτές είχανε όλο απορίες, που πάμε, τι άνω, τι ξέρω, τι ξέρεις και όλο τους λέγαμε τα καλύτερα. Κλαίγανε τα παιδιά ρε παιδί μου, ήταν μικρά νέα κορίτσια τώρα ήτανε. Κάτω από 20 χρονών οι περισσότερες, από το σπίτι τους εβγαίνανε δεν είναι σήμερα, όπως είναι τώρα, δεν ήτανε πονηρές όπως σήμερα τα κορίτσια έτσι; Ήτανε από ένα χωριό, ένα κορίτσι να έρθει τώρα εκεί πέρα. Που πήγα τι κάνω και όλο και τους συμπεριστευόμεθα.

Transcription by Lucy Anastasiadou-Hobbs